BENDROJO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. birželio 2 d.*

„Bendra užsienio ir saugumo politika — Iranui taikomos ribojamosios priemonės — Su Irano finansų institucijomis susijusių lėšų pervedimų apribojimai — Bendrojo Teismo jurisdikcija — Ieškinys dėl panaikinimo — Reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas, dėl kurio nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių — Tiesioginė sąsaja — Suinteresuotumas pareikšti ieškinį — Priimtinumas — Proporcingumas — Pareiga motyvuoti — SESV 215 straipsnio 3 dalyje minimos teisinės apsaugos priemonės — Teisinis saugumas — Savivalės draudimas — Pagrindinių teisių pažeidimas“

Byloje T-160/13

Bank Mellat, įsteigtas Teherane (Iranas), iš pradžių atstovaujamas solisitorių S. Zaiwalla, P. Reddy, F. Zaiwalla, Z. Burbeza, A. Meskarian ir baristerių D. Wyatt, R. Blakeley ir G. Beck, vėliau – S. Zaiwalla, P. Reddy, Z. Burbeza, A. Meskarian, D. Wyatt, R. Blakeley ir G. Beck,

ieškovas,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą M. Bishop ir I. Rodios,

atsakovę,

palaikomą

Europos Komisijos, atstovaujamos D. Gauci ir M. Konstantinidis,

ir

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, iš pradžių atstovaujamos S. Behzadi-Spencer, L. Christie ir C. Brodie, vėliau – C. Brodie ir V. Kaye, padedamų baristerės S. Lee,

įstojusių į bylą šalių,

dėl prašymo panaikinti 2012 m. gruodžio 21 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1263/2012, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 267/2012 dėl ribojamųjų priemonių Iranui (OL L 356, p. 34), 1 straipsnio 15 punktą arba panaikinti minėtą nuostatą tiek, kiek joje nenumatyta ieškovo atveju taikytina išimtis, ir prašymo pripažinti 2012 m. spalio 15 d. Tarybos sprendimo 2012/635/BUSP, kuriuo iš dalies keičiamas Sprendimas 2010/413/BUSP dėl ribojamųjų priemonių Iranui (OL L 282, p. 58), 1 straipsnio 6 punktą netaikytinu

* Proceso kalba: anglų.

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen, teisėjai I. Pelikánová (pranešėja) ir E. Buttigieg,

posėdžio sekretorė C. Heeren, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. liepos 7 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Ieškovas *Bank Mellat* yra Irano komercinis bankas.

2 Ši byla susijusi su ribojamosiomis priemonėmis, nustatytomis siekiant daryti spaudimą Irano Islamo Respublikai, kad ji nutrauktų branduolinę veiklą, dėl kurios kyla branduolinių ginklų platinimo rizika, ir branduolinių ginklų tiekimo sistemų kūrimą (toliau – branduolinių ginklų platinimas).

3 2010 m. liepos 26 d. ieškovo pavadinimas įtrauktas į subjektų, dalyvaujančių branduolinių ginklų platinimo veikloje, sąrašą, pateiktą 2010 m. liepos 26 d. Tarybos sprendimo 2010/413/BUSP dėl ribojamųjų priemonių Iranui, kuriuo panaikinama Bendroji pozicija 2007/140/BUSP (OL L 195, p. 39), II priede ir 2007 m. balandžio 19 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 423/2007 dėl ribojančių priemonių Iranui (OL L 103, p. 1) V priede.

4 Kadangi Reglamentas Nr. 423/2007 buvo panaikintas 2010 m. spalio 25 d. Tarybos reglamentu (ES) Nr. 961/2010 dėl ribojamųjų priemonių Iranui (OL L 281, p. 1), ieškovo pavadinimas įtrauktas į pastarojo reglamento VIII priedą. Kadangi Reglamentas Nr. 961/2010 savo ruožtu buvo panaikintas 2012 m. kovo 23 d. Tarybos reglamentu (ES) Nr. 267/2012 dėl ribojamųjų priemonių Iranui (OL L 88, p. 1), ieškovo pavadinimas įtrauktas į pastarojo reglamento IX priedą.

5 2012 m. spalio 15 d. Tarybos sprendimu 2012/635/BUSP, kuriuo iš dalies keičiamas Sprendimas 2010/413 dėl ribojamųjų priemonių Iranui (OL L 282, p. 58), ir 2012 m. gruodžio 21 d. Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1263/2012, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 267/2012 (OL L 356, p. 34, toliau – ginčijamas reglamentas), egzistuojančios ribojamosios priemonės, taikytinos Iranui, iš dalies pakeistos ir jam nustatytos naujos ribojamosios priemonės. Konkrečiai kalbant, Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punktu iš dalies pakeistas Sprendimo 2010/413 10 straipsnis, o ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu iš dalies pakeistas Reglamento Nr. 267/2012 30 straipsnis ir jis papildytas 30a ir 30b straipsniais.

6 Sprendimo 2010/413 10 straipsnyje, iš dalies pakeistame Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punktu, be kita ko, numatyti finansinių sandorių apribojimai tarp Irane įsteigtų finansų institucijų bei jų filialų arba patronuojančiųjų įmonių, viena pusė, ir Europos Sąjungos finansų institucijų, kita pusė.

7 Pagal iš dalies pakeisto Sprendimo 2010/413 10 straipsnio 2 dalį gali būti vykdomi tik, pirma, su maisto produktais, sveikatos priežiūra, medicinos įranga susiję sandoriai arba žemės ūkio ar humanitariniais tikslais atliekami sandoriai (toliau – humanitariniai pervedimai), antra, su asmeninėmis perlaidomis susiję sandoriai, trečia, sandoriai, susiję su Sprendime 2010/413 numatytų išimčių vykdymu, ketvirta, sandoriai pagal konkrečią prekybos sutartį, kuri nėra uždrausta pagal šį sprendimą, penkta, sandoriai,

susiję su diplomatine ar konsuline atstovybe arba tarptautine organizacija, ir, šešta, sandoriai, susiję su mokėjimu ieškiniams prieš Iraną, Irano asmenis ar subjektus patenkinti, taip pat panašaus pobūdžio sandoriai.

8 Pagal iš dalies pakeisto Sprendimo 2010/413 10 straipsnio 3 dalį lėšų pervedimams į Iraną ir iš jo, atliekamiems per Irano bankus ir finansų įstaigas pagal 2 dalyje nurodytus sandorius, atsižvelgiant į konkretų atvejį ir sandorio dalyką, taip pat į skirtingas ribines vertes, nustatyti reikalavimai arba iš anksto pranešti kompetentingai nacionalinei institucijai, arba gauti tokios institucijos leidimą.

9 Reglamento Nr. 267/2012 30–30b straipsniuose, iš dalies pakeistuose ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu, iš esmės pakartojami šie apribojimai ir pranešimo arba leidimo reikalavimai.

10 Taigi iš dalies pakeistame Reglamento Nr. 267/2012 30 straipsnyje numatyti finansinių sandorių apribojimai tarp Irane įsteigtų finansų ir kredito institucijų bei valiutos keityklų, taip pat jų filialų arba patronuojančiųjų įmonių, kredito, finansų įstaigų ir valiutos keityklų, kontroliuojamų asmenų, subjektų arba įstaigų, kurių buveinė yra Irane, viena pusė, ir Europos Sąjungos finansų institucijų, kita pusė.

11 Konkrečiai kalbant, pagal iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 267/2012 30 straipsnio 2 dalį galima atlikti tik, pirma, humanitarinius pervedimus, antra, pervedimus, susijusius su asmeninėmis perlaidomis, trečia, pervedimus, susijusius su konkrečiomis prekybos sutartimis, su sąlyga, kad toks pervedimas nedraudžiamas pagal Reglamentą Nr. 267/2012, ketvirta, pervedimus, susijusius su diplomatinėmis atstovybėmis, konsulinėmis įstaigomis arba tarptautinėmis organizacijomis, penkta, pervedimus, susijusius su mokėjimu Irano asmenų, subjektų ar įstaigų ieškiniams arba ieškiniams prieš juos patenkinti arba panašaus pobūdžio pervedimus, ir, šešta, pervedimus, būtinus iš Reglamento Nr. 267/2012 12 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytų sutarčių kylantiems įsipareigojimams vykdyti.

12 Iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 267/2012 30 straipsnio 3, 4 ir 5 dalyse pagal to paties straipsnio 2 dalyje nurodytus sandorius nustatyti lėšų pervedimo reikalavimai arba iš anksto pranešti kompetentingai nacionalinei institucijai, arba gauti tokios institucijos leidimą, atsižvelgiant į konkretų atvejį ir sandorio dalyką, taip pat į skirtingas ribines vertes.

13 Reglamento Nr. 267/2012 30a straipsnyje, be kita ko, numatyti tam tikri lėšų pervedimo apribojimai tarp Irano asmenų, subjektų ir organizacijų, viena pusė, ir Sąjungos piliečių, kita pusė, nepatenkančių į to paties reglamento 30 straipsnio 1 dalies taikymo sritį.

14 Pagal Reglamento Nr. 267/2012 30b straipsnio 1 dalį to paties reglamento 30 ir 30a straipsniuose numatyti apribojimai netaikomi, jeigu suteiktas leidimas pagal minėto reglamento 24, 25, 26, 27, 28 arba 28a straipsnius.

15 Pagal Reglamento Nr. 267/2012 30b straipsnio 3 dalį, siekiant taikyti to paties reglamento 30 straipsnio 3 dalies b ir c punktus ir 30a straipsnio 1 dalies c punktą, kompetentingos valdžios institucijos tokiomis sąlygomis, kurias laiko tinkamomis, gali suteikti leidimą pervesti lėšas, nebent turi pagrįstų priežasčių nustatyti, kad dėl lėšų pervedimo, kuriam prašoma leidimo, gali būti pažeistas kuris nors iš Reglamente Nr. 267/2012 nustatytų draudimų ar pareigų.

16 2013 m. sausio 29 d. Sprendimu *Bank Mellat / Taryba* (T-496/10, Rink., EU:T:2013:39) Bendrasis Teismas išbraukė ieškovo pavadinimą iš Sprendimo 2010/413 II priede, Reglamento Nr. 423/2007 V priede, Reglamento Nr. 961/2010 VIII priede ir Reglamento Nr. 267/2010 IX priede pateiktų sąrašų. Bendrasis Teismas, be kita ko, konstatavo, kad aplinkybės, į kurias atsižvelgė Europos Sąjungos Taryba, neįrodė, kad ieškovas teikė paramą branduolinių ginklų platinimo veiklai. 2016 m. vasario 18 d. Sprendimu *Taryba / Bank Mellat* (C-176/13 P, Rink., EU:C:2016:96) Teisingumo Teismas atmetė dėl minėto Sprendimo *Bank Mellat / Taryba* (EU:T:2013:39) Tarybos pateiktą apeliacinį skundą.

Procesas ir šalių reikalavimai

17 2013 m. kovo 15 d. ieškovas Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė ieškinį, kuriame jis Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktą;

— panaikinti ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktą tiek, kiek jame nenumatyta ieškovo atveju taikytina išimtis;

— pripažinti Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punktą netaikytinu ieškovui;

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

18 Atsiliepime į ieškinį, kuris Bendrojo Teismo kanceliarijai buvo pateiktas 2013 m. birželio 27 d., Taryba prašo Bendrojo Teismo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

19 Dokumentais (juos Bendrojo Teismo kanceliarija atitinkamai gavo 2013 m. birželio 24 d. ir liepos 10 d.) Europos Komisija ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė paprašė leisti įstoti į bylą palaikyti Tarybos reikalavimų. 2013 m. rugsėjo 9 d. nutartimis Bendrojo Teismo ketvirtosios kolegijos pirmininkas leido įstoti į bylą.

20 Komisija ir Jungtinė Karalystė prašo Bendrojo Teismo atmesti ieškinį.

21 Pakeitus Bendrojo Teismo kolegijų sudėtį, teisėja pranešėja paskirta į pirmąją kolegiją, kuriai dėl šios priežasties 2013 m. spalio 4 d. buvo paskirta ši byla.

22 Išklausęs teisėjos pranešėjos pranešimą, 2015 m. balandžio 23 d. Bendrasis Teismas (pirmoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 64 straipsnyje numatytas proceso organizavimo priemones, raštu pateikė ieškovėms ir Tarybai klausimus su prašymu į juos atsakyti raštu bei žodžiu, taip pat pateikti pastabas raštu dėl Bendrojo Teismo jurisdikcijos priimti sprendimą dėl ieškovo trečiojo reikalavimo pripažinti Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punktą netaikytinu. Šalys atsakė į šį prašymą per Bendrojo Teismo nustatytą terminą.

23 Per 2015 m. liepos 7 d. posėdį šalys buvo išklausytos ir atsakė į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus. Per posėdį ieškovas patikslino, pirma, kad jo pirmasis ir antrasis reikalavimai pateikti kaip alternatyvūs, ir, antra, kad jo antruoju ieškinio reikalavimu siekiama, kad ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas būtų panaikintas, kiek šioje nuostatoje nenumatyta ieškovo atveju taikytina išimtis.

24 Prieš nagrinėjant ieškinį iš esmės reikia savo iniciatyva patikrinti, ar Bendrasis Teismas turi jurisdikciją priimti sprendimą dėl ieškinio, taip pat pirmų dviejų ieškovo reikalavimų priimtinumą, kurį ginčija Taryba ir į bylą įstojusios šalys.

Dėl teisės

1. *Dėl Bendrojo Teismo jurisdikcijos*

25 Atsakydamos į raštu pateiktą Bendrojo Teismo klausimą Taryba ir į bylą įstojusios šalys nurodė, kad Bendrasis Teismas neturėjo jurisdikcijos priimti sprendimo dėl trečiojo ieškovo reikalavimo, nes Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punktui, kaip nuostatai, susijusiai su bendra užsienio ir saugumo politika (toliau – BUSP), taikytina SESV 275 straipsnyje numatyta Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisdikcijos išimtis.

26 Be to, Jungtinė Karalystė teigia, kad Bendrojo Teismo jurisdikcijos tikrinti Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punkto teisėtumą nebuvimas reiškia, kad Bendrasis Teismas taip pat neturi jurisdikcijos priimti sprendimo dėl reikalavimų panaikinti to sprendimo pagrindu priimtą ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktą.

27 Ieškovas mano, kad Bendrasis Teismas turi jurisdikciją nagrinėti visą ieškinį. Konkrečiai jis nurodo, kad SESV 275 straipsnis, kaip Sąjungos teismo jurisdikcijos išimtis, aiškintina siaurai. Papildomai jis nurodo, kad Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punktas taikytinas fiziniams ir juridiniams asmenims, t. y. be kita ko, Irano finansų įstaigoms ir asmenims bei subjektams, siekiantiems įvykdyti su pastaraisiais susijusius sandorius, ir sukelia jiems teisinių padarinių. Todėl, ieškovo nuomone, tai yra sprendimas, patvirtinantis ribojančias priemones, nukreiptas prieš fizinius ar juridinius asmenis, kaip tai suprantama pagal SESV 275 straipsnio antrą pastraipą. Be to, ieškovo nuomone, Bendrojo Teismo jurisdikciją patikrinti Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punkto teisėtumą patvirtina ir aplinkybė, kad remiantis šia nuostata priimtas ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas, dėl kurio panaikinimo ji gali pareikšti ieškinį.

28 SESV 275 straipsnyje nurodyta:

„Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisdikcijai nepriklauso nuostatos dėl bendros užsienio ir saugumo politikos bei jų pagrindu priimti aktai.

Tačiau Teismo jurisdikcijai priklauso prižiūrėti, kaip laikomasi Europos Sąjungos sutarties 40 straipsnio, ir priimti sprendimus dėl pagal šios Sutarties 263 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje numatytas sąlygas pateiktų ieškinių, peržiūrint Europos Sąjungos sutarties V antraštinės dalies 2 skyriaus pagrindu Tarybos priimtų sprendimų, patvirtinančių ribojančias priemones, nukreiptas prieš fizinius ar juridinius asmenis, teisėtumą.“

29 Pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali pirmoje ir antroje pastraipose numatytomis sąlygomis pareikšti ieškinį dėl jam skirtų aktų arba aktų, kurie tiesiogiai ir konkrečiai su juo susiję, ar dėl reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktų, tiesiogiai su juo susijusių ir dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių.

30 Be to, pagal SESV 277 straipsnį, nepaisant to, kad SESV 263 straipsnio šeštoje pastraipoje nustatytas terminas yra pasibaigęs, bet kuri teismo proceso, kuriame ginčijamas Sąjungos institucijos, įstaigos ar organo priimtas visuotinai taikomas aktas, šalis gali remtis 263 straipsnio antroje pastraipoje nurodytais pagrindais, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismas tą aktą pripažintų netaikytinu.

31 Šioje byloje pateikdamas trečiąjį reikalavimą ieškovas Bendrojo Teismo prašo pripažinti, kad Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punktas, kuris yra su BUSP susijusi nuostata, kaip ji suprantama pagal SESV 275 straipsnį, jam netaikytinas. Dublike ieškovas patikslino, kad šis prašymas yra neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas, kaip jis suprantamas pagal SESV 277 straipsnį.

32 Šiuo klausimu, remiantis teismo praktika, SESV 275 straipsnyje įtraukta nuostata, įtvirtinanti bendrosios jurisdikcijos, kuri pagal ESS 19 straipsnį suteikta Teisingumo Teismui, užtikrinti, kad aiškinant ir taikant Sutartis būtų laikomasi teisės, taisyklės išimtis, todėl ši norma turi būti aiškinama siaurai (šiuo klausimu žr. 2014 m. birželio 24 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-658/11, Rink., EU:C:2014:2025, 70 punktą).

33 Nagrinėjamu atveju, viena vertus, Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punkte nustatytos priemonės yra bendro pobūdžio, nes jų taikymo sritis nustatyta remiantis objektyviais kriterijais, o ne atsižvelgiant į konkrečius fizinius ar juridinius asmenis. Todėl, priešingai, negu tvirtina ieškovas, pats Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punktas nėra sprendimas, kuriame numatytos fiziniams ar juridiniams asmenims taikomos ribojamosios priemonės, kaip tai suprantama pagal SESV 275 straipsnio antrą pastraipą (pagal analogiją žr. 2012 m. balandžio 25 d. Sprendimo *Manufacturing Support & Procurement Kala Naft / Taryba*, T-509/10, Rink, EU:T:2012:201, 37 punktą, kuris šiuo aspektu patvirtintas 2013 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Taryba / Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, Rink., EU:C:2013:776, 99 punkte).

34 Kita vertus, šioje byloje ieškovas, pareiškęs ieškinį dėl ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkto panaikinimo, rėmėsi Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punkto neteisėtumu grindžiamu prieštaravimu.

35 Šiuo klausimu iš šio sprendimo 5–15 punktų matyti, kad remiantis ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu siekiama ESV sutarties taikymo srityje įgyvendinti Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punktą.

36 Todėl ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas nėra sprendimas, kuriame numatytos fiziniams ar juridiniams asmenims taikomos ribojamosios priemonės, kaip tai suprantama pagal SESV 275 straipsnio antrą pastraipą. Iš tiesų jis taikomas objektyviai apibrėžtoms situacijoms ir daro teisinį poveikį bendrai ir abstrakčiai numatytų asmenų kategorijoms, tad minėta nuostata taikytina, be kita ko, visiems pervedimams tarp bet kurio Irano banko ar finansų įstaigos ir Sąjungoje esančios finansų įstaigos, ir jos įgyvendinimas nepriklauso nuo to, kaip Taryba vertina su konkrečia įstaiga susijusias aplinkybes.

37 Todėl ieškovo kaip trečiasis reikalavimas suformuluotu prieštaravimu dėl Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punkto teisėtumo nebuvo remtasi ieškinyje dėl sprendimo, kuriame numatytos fiziniams ar juridiniams asmenims taikomos ribojamosios priemonės, kaip tai suprantama pagal SESV 275 straipsnio antrą pastraipą, panaikinimo.

38 Atsižvelgus į išvadas 33 ir 37 punktuose, konstatuotina, kad Bendrasis Teismas neturi jurisdikcijos pagal SESV 275 straipsnį priimti sprendimo dėl ieškovo trečiojo reikalavimo.

39 Kalbant apie Bendrojo Teismo jurisdikciją priimti sprendimą dėl pirmojo ir antrojo ieškinio reikalavimų, pažymėtina, kad taip pat atsižvelgiant į šio sprendimo 32 punkte nurodytą teismo praktiką negalima SESV 275 straipsnyje numatytos Sąjungos teismo jurisdikcijos išimties aiškinti taip plačiai, kad būtų galima teigti, jog akto, priimto pagal SESV 215 straipsnį, kaip antai ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkto, kuris nesusijęs su BUSP, teisėtumo kontrolė negalima vien todėl, jog tam, kad šis aktas būtų pripažintas priimtu tinkamai, reikalaujama, kad pirma būtų priimtas su BUSP susijęs sprendimas. Iš tikrųjų toks nagrinėjamos išimties aiškinimas prieštarautų tiek Teisingumo Teismui pagal ESS 19 straipsnį suteiktai bendrai jurisdikcijai, tiek pagal SESV 263 straipsnio pirmą, antrą ir ketvirtą pastraipas jam suteiktai specialiai jurisdikcijai (šiuo klausimu žr. 2014 m. birželio 4 d. Sprendimo *Sina Bank / Taryba*, T-67/12, EU:T:2014:348, 41 punktą).

40 Tad konstatuotina, kad Bendrasis Teismas turi jurisdikciją pagal SESV 263 straipsnį priimti sprendimą dėl pirmojo ir antrojo ieškovo reikalavimų.

2. *Dėl pirmojo ir antrojo ieškovo reikalavimų priimtinumo*

41 Taryba, Komisija ir Jungtinė Karalystė tvirtina, kad prašymas panaikinti ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktą neatitinka SESV 263 straipsnyje numatytų priimtinumo reikalavimų.

42 Be to, Taryba teigia, kad pirmasis ir antrasis reikalavimai nepriimtini, nes ieškinio pareiškimo momentu ieškovas neturėjo suinteresuotumo pareikšti ieškinio dėl ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkto panaikinimo.

43 Ieškovas atsikerta, kad jo ieškinys yra priimtinas.

Dėl SESV 263 straipsnyje nurodytų sąlygų laikymosi

44 Pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą „[k]iekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali pirmoje ir antroje pastraipose numatytomis sąlygomis pateikti ieškinį dėl jam skirtų aktų, kurie yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susiję, ir dėl teisės aktų, tiesiogiai su juo susijusių ir dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinančių priemonių“.

45 Pirma, Jungtinė Karalystė teigia, kad ginčijamas reglamentas yra ne norminis, o pagal teisėkūros procedūrą priimtas aktas, taigi ieškovas turi įrodyti, kad šis aktas su juo tiesiogiai ir konkrečiai susijęs. Tačiau, jos teigimu, šioje byloje tiesioginė sąsaja neegzistuoja.

46 Ieškovo nuomone, ginčijamas reglamentas yra norminis aktas ir jo 1 straipsnio 15 punktas tiesiogiai su juo susijęs.

47 Šiuo klausimu SESV 289 straipsnyje nurodyta:

„1. Įprasta teisėkūros procedūra – procedūra, kai reglamentą, direktyvą ar sprendimą bendrai priima Europos Parlamentas ir Taryba, remdamiesi Komisijos pasiūlymu. Ši procedūra apibrėžta 294 straipsnyje.

2. Konkrečiais Sutartyse numatytais atvejais procedūra, kai reglamentą, direktyvą ar sprendimą priima Europos Parlamentas, dalyvaujant Tarybai, arba Taryba, dalyvaujant Europos Parlamentui, yra speciali teisėkūros procedūra.

3. Pagal teisėkūros procedūrą priimti teisės aktai yra įstatymo galią turintys teisės aktai.

4. Konkrečiais Sutartyse numatytais atvejais įstatymo galią turintys aktai gali būti priimami valstybių narių grupės ar Europos Parlamento iniciatyva, remiantis Europos centrinio banko rekomendacija arba Teisingumo Teismo ar Europos investicijų banko prašymu.“

48 Šioje byloje ginčijamas reglamentas buvo priimtas pagal SESV 215 straipsnį ir šiame straipsnyje numatytą procedūrą, t. y. Tarybos kvalifikuotąja balsų dauguma, remiantis bendru Sąjungos vyriausiojo įgaliotinio užsienio reikalams ir saugumo politikai ir Komisijos pasiūlymu.

49 Taigi, pirma, ginčijamas reglamentas nebuvo priimtas pagal įprastą teisėkūros procedūrą, numatytą SESV 289 straipsnio 1 dalyje ir apibrėžtą SESV 294 straipsnyje.

50 Antra, atsižvelgiant į tai, kad Europos Parlamentas nedalyvavo priimant ginčijamą reglamentą, negalima konstatuoti, kad šis buvo priimtas pagal specialią teisėkūros procedūrą, kaip ji suprantama pagal SESV 289 straipsnio 2 dalį.

51 Todėl atsižvelgiant į SESV 289 straipsnio 3 dalį konstatuotina, kad ginčijamas reglamentas nėra pagal teisėkūros procedūrą priimtas aktas, todėl nebereikia nagrinėti Jungtinės Karalystės argumentų, kad šio reglamento 1 straipsnio 15 punktas nėra konkrečiai susijęs su ieškovu.

52 Antra, Taryba ir į bylą įstojusios šalys tvirtina, kad, priešingai, nei reikalaujama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą, ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas tiesiogiai nesusijęs su ieškovu ir dėl jo reikia patvirtinti įgyvendinamąsias priemones.

53 Taryba ir į bylą įstojusios šalys iš tikrųjų aiškina, kad ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkte numatytas draudimas pervesti lėšas turi tam tikrų išimčių, kurios įgyvendinamos šiuo klausimu diskreciją turinčių valstybių narių kompetentingų institucijų. Taigi ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas nebūtinai užkirstų kelią pervesti lėšas ieškovui arba jam atlikti tokius pervedimus. Jų teigimu, darytina išvada, kad ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas neturi tiesioginio poveikio ieškovo teisinei situacijai.

54 Ieškovo nuomone, ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas tiesiogiai su juo susijęs ir dėl šio punkto nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių. Šiuo klausimu jis nurodo, kad ši nuostata taikytina nedarant nuorodos į ją perkeliantį nacionalinį įstatymą, be kita ko, ir kiek tai susiję su pareiga prašyti leidimo atlikti visus atitinkamus lėšų pervedimus.

55 Šiuo klausimu, kaip matyti, pirma, iš išvadų šio sprendimo 36 punkte, ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas yra visuotinai taikomas, ir, antra, kaip nurodyta šio sprendimo 51 punkte, tai nėra pagal teisėkūros procedūrą priimtas aktas. Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas yra reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas, kaip jis suprantamas pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą (pagal analogiją žr. 2011 m. rugsėjo 6 d. Nutarties *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, T-18/10, Rink., EU:T:2011:419, 56 ir 63 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

56 Pirma, dėl klausimo, ar ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas tiesiogiai susijęs su ieškovu ir dėl jo nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, jog tam, kad teisės aktas būtų tiesiogiai susijęs su privačiu asmeniu, reikia, kad ginčijamas Sąjungos aktas tiesiogiai veiktų šio asmens teisinę padėtį ir nepaliktų jokios diskrecijos asmenims, kuriems jis skirtas ir kurie atsakingi už jo įgyvendinimą; tas įgyvendinimas turi būti vien automatinio pobūdžio ir kilti tik iš Sąjungos teisės normų, netaikant kitų tarpinių nuostatų (žr. šio sprendimo 55 punkte minėtos Nutarties *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, EU:T:2011:419, 71 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

57 Antra, kiek tai susiję su sąvoka „įgyvendinamosios priemonės“, pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinę sakinio dalį siekiama išvengti situacijų, kai asmuo turi pažeisti teisę, kad galėtų kreiptis į teismą. Tuo atveju, kai reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas daro tiesioginį poveikį fizinio ar juridinio asmens teisinei padėčiai ir dėl jo nereikia priimti įgyvendinamųjų priemonių, kyla rizika, kad toks asmuo neteks veiksmingos teisminės apsaugos, jei negalės tiesiogiai pareikšti ieškinio Sąjungos teisme siekdamas užginčyti tokio reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto teisėtumą. Iš tiesų, nesant įgyvendinamųjų priemonių, fizinis ar juridinis asmuo, net jei atitinkamas aktas tiesiogiai su juo susijęs, galėtų kreiptis dėl šio akto teisminės kontrolės tik pažeidęs šio akto nuostatas; tokiu atveju jis turėtų remtis jų neteisėtumu bylose, kurios jam buvo iškeltos nacionaliniuose teismuose (2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Telefónica / Komisija*, C-274/12 P, Rink., EU:C:2013:852, 27 punktas).

58 Tačiau jei dėl reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto reikia priimti įgyvendinamąsias priemones, Sąjungos teisės sistemos paisymo teisminė kontrolė užtikrinama neatsižvelgiant į tai, ar šias priemones priima Sąjunga, ar valstybės narės. Fiziniai ar juridiniai asmenys, kurie dėl SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje numatytų priimtinumo reikalavimų negali tiesiogiai Sąjungos teisme ginčyti reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto, yra apsaugoti nuo tokio akto taikymo, nes jiems suteikta

galimybė ginčyti dėl šio akto priimtas įgyvendinamąsias priemones Sąjungos teisme arba nacionaliniuose teismuose atsižvelgiant į aplinkybes (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 57 punkte minėto Sprendimo *Telefónica / Komisija*, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 28 ir 29 punktus).

59 Šioje byloje pirmiausia pažymėtina, kad ieškovas yra Irane įsteigta finansų įstaiga, tad ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 267/2012 30a straipsnyje nustatyti apribojimai jam netaikomi. Taigi Reglamento Nr. 267/2012 30a straipsnis nėra tiesiogiai susijęs su ieškovu, o tai reiškia, kad jo ieškinys yra nepriimtinas, kiek jis susijęs su šia nuostata.

60 Be to, Taryba teisingai teigia, kad pagal ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkte Reglamente Nr. 267/2012 nustatytą apribojimų sistemą (toliau – ginčijama sistema) prašymas suteikti leidimą atlikti pervedimą pateikiamas kompetentingai nacionalinei institucijai, kuri pagal Reglamento Nr. 267/2012 30b straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą turi diskreciją nuspręsti, ar atlikus atitinkamą pervedimą galėtų būti pažeistas Reglamente Nr. 267/2012 numatytas kuris nors draudimas arba įpareigojimas. Be to, atlikusi vertinimą kompetentinga institucija priima sprendimą arba leisti atlikti atitinkamą pervedimą, arba uždrausti jį atlikti.

61 Tokiomis aplinkybėmis, darytina išvada, kad Reglamento Nr. 267/2012 30b straipsnio 3 dalies pirma pastraipa nėra tiesiogiai susijusi su ieškovu, be to, dėl jos reikia patvirtinti įgyvendinamąsias priemones, o tai reiškia, kad ieškinys, kiek jis susijęs su šia nuostata, nepriimtinas.

62 Tačiau pažymėtina, kad trimis kitais aspektais ginčijama sistema, nustatyta ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkte, yra tiesiogiai susijusi su ieškovu ir dėl jos nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių.

63 Taigi, pirmiausia pagal Reglamento Nr. 267/2012 30 straipsnio 1 dalį, iš dalies pakeistą ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu, leidimas atlikti pervedimą išduodamas tik pagal vieną iš to paties reglamento 30 straipsnio 2 dalyje numatytų paskirčių. Pervedimai, neatitinkantys vienos iš numatytų paskirčių, draudžiami vien pagal Reglamentą Nr. 267/2012, ir kompetentingos nacionalinės institucijos negali išduoti leidimų juos atlikti.

64 Pagal Reglamento Nr. 267/2012, iš dalies pakeisto ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu, 30 straipsnio 3 dalies a punktą ir 30 straipsnio 5 dalį nustatyta pareiga iš anksto pranešti apie šiose nuostatose apibrėžtus pervedimus, jeigu jie atitinka arba viršija 10 000 eurų sumą. Pareiga pranešti pagal ginčijamą sistemą atsiranda automatiškai, kompetentingos nacionalinės institucijos jos nevertina ir dėl jos nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių.

65 Galiausiai ta pati išvada taikytina pareigai prašyti išankstinio leidimo, numatytai Reglamento Nr. 267/2012, iš dalies pakeisto ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu, 30 straipsnio 3 dalies b ir c punktuose ir 30 straipsnio 5 dalyje. Iš tikrųjų, neatsižvelgiant į galutinį leidimo procedūros rezultatą, pareiga ją pradėti, kiek tai susiję su bet kokiu nustatytas ribines vertes viršijančiu sandoriu, turi poveikį ieškovo teisinei situacijai, kompetentingos nacionalinės institucijos jos nevertina ir dėl jos nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių.

66 Atsižvelgiant į šias išvadas, konstatuotina, kad ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas, kiek juo iš dalies pakeistos arba nustatytos šio sprendimo 63–65 punktuose nurodytos Reglamento Nr. 267/2012 nuostatos, tiesiogiai susijęs su ieškovu ir dėl jo nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių.

67 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą reikia atmesti Tarybos ir į bylą įstojusių šalių pareikštą prieštaravimą dėl priimtinumo, kiek jis pareikštas dėl šio sprendimo 63–65 punktuose aptartų Reglamento Nr. 267/2012, iš dalies pakeisto ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu, nuostatų, ir atmesti likusią ieškinio dalį kaip nepriimtiną.

Dėl suinteresuotumo pareikšti ieškinį buvimo ieškinio pareiškimo momentu

68 Taryba tvirtina, kad ieškinio pareiškimo momentu ieškovas neturėjo suinteresuotumo ginčyti ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkto teisėtumo, nes individualios lėšų įšaldymo priemonės, nustatytos Reglamente Nr. 267/2012, jam jau buvo taikomos.

69 Iš tiesų, jos teigimu, šiomis aplinkybėmis ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas nesukelia ieškovui papildomų teisinių padarinių. Aptariamų individualių ribojamųjų priemonių panaikinimas šio sprendimo 16 punkte minėtu Sprendimu *Bank Mellat / Taryba* (EU:T:2013:39), be kita ko, šiuo klausimu nereikšmingas, nes ieškinio pareiškimo momentu ieškovo lėšos buvo įšaldytos pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 60 straipsnį, laukiant Teisingumo Teismo sprendimo dėl apeliacinio skundo.

70 Taigi, Tarybos nuomone, prašymas panaikinti ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktą nepriimtinas.

71 Ieškovas atsikerta, kad turėjo suinteresuotumą ieškinio pareiškimo momentu, juo labiau po to, kai Bendrasis Teismas panaikino jam taikomas individualias ribojamąsias priemones.

72 Primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką fizinio ar juridinio asmens pareikštas ieškinys dėl panaikinimo yra priimtinas tik tuo atveju, jei ieškovas yra suinteresuotas, kad ginčijamas aktas būtų panaikintas. Toks suinteresuotumas reiškia, kad pats skundžiamo akto panaikinimas gali turėti teisinių padarinių ir dėl to bylos pagal ieškinį baigtis gali būti naudinga jį pareiškusiai bylos šaliai (žr. 2007 m. balandžio 30 d. Nutarties *EnBW Energie Baden-Württemberg / Komisija*, T-387/04, Rink., EU:T:2007:117, 96 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

73 Suinteresuotumas pareikšti ieškinį turi būti jau atsiradęs ir esamas (1992 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *NBV ir NVB / Komisija*, T-138/89, Rink., EU:T:1992:95, 33 punktas), taip pat vertinamas ieškinio pareiškimo dieną (1963 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Forges de Clabecq / Vyriausioji valdyba*, 14/63, Rink., EU:C:1963:60, p. 748). Tačiau jis turi išlikti iki teismo sprendimo priėmimo dienos, antraip nebūtų reikalinga priimti sprendimo (2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *Wunenburger / Komisija*, C-362/05 P, Rink., EU:C:2007:322, 42 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

74 Šioje byloje ieškinio pareiškimo momentu ieškovui buvo taikomos individualios ribojamosios priemonės, nustatytos jo pavadinimą įtraukus į Reglamento Nr. 267/2012 IX priede pateiktą sąrašą ir susijusios su jo dalyvavimu, kaip teigiama, branduolinių ginklų platinimo veikloje. Iš tiesų, nors šios ribojamosios priemonės buvo panaikintos 16 punkte minėtu Sprendimu *Bank Mellat / Taryba* (EU:T:2013:39), sprendimo panaikinti šiuos aktus įsigaliojimas buvo sustabdytas iki sprendimo dėl apeliacinio skundo priėmimo pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 60 straipsnį.

75 Tad tiesa, kad ginčijamos sistemos patvirtinimas neturėjo ieškovui iškart juntamo poveikio, nes anksčiau jam nustatytose individualiose ribojamosiose priemonėse buvo numatyti griežtesni apribojimai. Tai juo labiau taikytina, nes, kaip nurodyta šio sprendimo 14 punkte, Reglamento Nr. 267/2012 30b straipsnio 1 dalyje numatyta, kad jeigu pervedimui pagal individualių ribojamųjų priemonių sistemą suteiktas leidimas, jam netaikytini pagal ginčijamą sistemą numatyti apribojimai.

76 Tačiau pažymėtina, kad tokia ginčijama sistema taikoma visoms Irane įsteigtoms finansų įstaigoms, taigi ir ieškovui. Tai reiškia, be kita ko, kad jeigu vėliau ieškovui taikytos individualios ribojamosios priemonės buvo panaikintos Teisingumo Teismui atmetus Tarybos pateiktą apeliacinį skundą dėl šio sprendimo 16 punkte minėto Sprendimo *Bank Mellat / Taryba* (EU:T:2013:39), ši sistema, o kartu ir automatiškai, nepriėmus jokio papildomo teisės akto, visi apribojimai ieškovui iš tiesų buvo taikomi.

77 Šiomis aplinkybėmis šioje byloje konstatavus ieškovo suinteresuotumo ginčyti ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktą nebuvimą būtų pažeista jo teisė į veiksmingą teisminę gynybą, nes galutinai panaikinus jam taikomas individualias ribojamąsias priemones ginčijama sistema jam būtų taikoma, tačiau jo ieškinys dėl ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkto panaikinimo nebūtų priimtas dėl pasibaigusio termino ieškiniui pareikšti.

78 Taigi darytina išvada, kad ieškovas turi suinteresuotumą prašyti panaikinti ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktą, kuris gali jam turėti teisinių padarinių, todėl reikia atmesti dėl to pareikštą prieštaravimą dėl priimtinumo.

3. *Dėl esmės*

79 Siekdamas pagrįsti pirmąjį ir antrąjį reikalavimus ieškovas nurodo keturis ieškinio pagrindus. Pirmasis ieškinio pagrindas grindžiamas tuo, kad ginčijama sistema teisiškai nepagrįsta pagal SESV 215 straipsnį, nes ji logiškai nesusijusi su tariamai siekiamu BUSP tikslu. Antrasis ieškinio pagrindas grindžiamas tuo, kad ginčijama sistema teisiškai nepagrįsta pagal SESV 215 straipsnį, nes ji neproporcinga tariamai siekiamam BUSP tikslui. Trečiasis ieškinio pagrindas grindžiamas tuo, kad ginčijama sistema prieštarauja bendriesiems Sąjungos teisės principams ir ypač SESV 215 straipsnio 3 daliai, nes ja pažeidžiami proporcingumo ir teisinio saugumo principai, savavališkumo draudimo principas, motyvavimo pareiga, reikalavimas, kad su kiekviena sankcija būtų pateiktos būtinos teisinės garantijos, ir vienodo požiūrio principas. Ketvirtasis ieškinio pagrindas grindžiamas ieškovo teisės į nuosavybę, jo teisės užsiimti ūkine veikla, teisės į laisvą kapitalo judėjimą ir proporcingumo principo pažeidimu.

80 Be to, keliuose šio sprendimo 79 punkte išvardytuose ieškinio pagrinduose ieškovas nurodo argumentus, susijusius su Bendrojo Teismo atliekamos kontrolės pobūdžiu ir įrodinėjimo pareiga.

81 Prieš pradedant nagrinėti šiuos argumentus ir pagrindus reikia tiksliau apibrėžti ieškovo reikalavimų ir ieškinio pagrindų apimtį bei sąsają.

Dėl ieškovo reikalavimų ir ieškinio pagrindų apimties ir sąsajos

82 Pirma, kalbant apie pirmojo ir antrojo reikalavimų sąsają ir apimtį, pažymėtina, kad ieškovas posėdyje patikslino, jog pirmuoju reikalavimu siekiama, kad būtų panaikintas ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas, o antruoju reikalavimu siekiama, kad ši nuostata būtų panaikinta tik tiek, kiek joje nenumatyta ieškovo, t. y. branduolinių ginklų platinimo veikloje nedalyvaujančio subjekto, kuris, kaip reikalaujama, rūpinasi, kad toks netaptų, atveju taikytina išimtis.

83 Tačiau, kadangi ieškovo abiem reikalavimams pagrįsti pateikti argumentai iš esmės sutampa, jie nagrinėtini kartu.

84 Antra, kalbant apie pirmajam ir antrajam reikalavimams pagrįsti nurodytų ieškinio pagrindų sąsają ir apimtį, pažymėtina, kad iš šio sprendimo 79 punkte išvardytų ieškinio pagrindų matyti, kad pirmasis ir antrasis ieškinio pagrindai suformuluoti taip, lyg jie būtų siejami su SESV 215 straipsnio 1 dalies, pagal kurią, „[k]ai sprendimas, priimtas pagal Europos Sąjungos sutarties V antraštinės dalies 2 skyrių [susijusį su BUSP], numato ekonominių ir finansinių santykių su viena ar keletu trečiųjų šalių visišką nutraukimą ar dalinį apribojimą, Taryba kvalifikuota balsų dauguma, remdamasi bendru Sąjungos vyriausiojo įgaliotinio užsienio reikalams ir saugumo politikai ir Komisijos pasiūlymu, patvirtina reikiamas priemones“, pažeidimu.

85 Iš tiesų, anot ieškovo, kadangi ginčijama sistema logiškai nesusijusi su tariamai BUSP siekiamu tikslu ir apskritai yra neproporcinga šiam tikslui, ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas nėra „reikiamas“, kaip tai suprantama pagal SESV 215 straipsnio 1 dalį, o tai reiškia, kad ši sistema neturi teisinio pagrindo.

86 Taigi ieškovas SESV 215 straipsnio 1 dalyje numatytą reikalingumo sąvoką aiškina kaip priimtą tinkamą ir reikiamą priemonę, atsižvelgiant į siekiamą tikslą.

87 Šiam aiškinimui negalima pritarti. Iš tiesų iš SESV 215 straipsnio 1 dalies teksto, struktūros ir tikslo aiškiai matyti, kad šioje nuostatoje numatyta reikalingumo sąvoka susijusi ne su pagal SESV 215 straipsnį priimto akto ir siekiamo BUSP tikslo santykiu, o su minėto akto ir BUSP sprendimo, kuriuo jis pagrįstas, santykiu. Tad nuoroda į „reikiamas priemones“ siekiama užtikrinti, kad Taryba pagal SESV 215 straipsnį nepriims griežtesnių ribojamųjų priemonių, nei nustatytos atitinkamame BUSP sprendime.

88 Šioje byloje ieškovas netvirtina, kad ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkte numatytos priemonės griežtesnės už numatytąsias Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punkte.

89 Tokios išvados negalima daryti ir atlikus abiejų aptariamų nuostatų lyginamąją analizę. Iš tikrųjų, nors ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkte išsamiau nei Sprendimo 2012/635 1 straipsnio 6 punkte apibūdinta praktinė ginčijamos sistemos įgyvendinimo tvarka, aptariamų ribojimų pobūdis ir jų taikymo sritis nesiskiria.

90 Šiomis aplinkybėmis ieškovas pirmame ir antrame ieškinio pagrinduose klaidingai nurodo, kad ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas teisiškai nepagrįstas.

91 Tačiau, atsižvelgiant į ieškovo minėtuose ieškinio pagrinduose išdėstytus argumentus, apibendrintus šio sprendimo 85 ir 86 punktuose, pažymėtina, kad, šiuose pagrinduose labiau ginčijamas ne teisinis pagrindas, o ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkte numatytos ginčijamos sistemos proporcingumas.

92 Iš tiesų pagal teismo praktiką, remiantis proporcingumo principu, kuris yra vienas iš bendrųjų Sąjungos teisės principų, ekonominės veiklos draudimas teisėtas su sąlyga, jog draudimo priemonės yra tinkamos ir būtinos aptariamais teisės aktais teisėtai siekiamiems tikslams pasiekti, todėl, kai galima rinktis iš kelių tinkamų priemonių, reikia taikyti mažiausiai suvaržančią, o atsiradę nepatogumai neturi būti neproporcingi siekiamiems tikslams (žr. 2009 m. spalio 14 d. Sprendimo *Bank Melli Iran / Taryba*, T-390/08, Rink., EU:T:2009:401, 66 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

93 Šiuo aspektu ieškovas pirmajame ieškinio pagrinde ginčija objektyvaus ryšio tarp branduolinių ginklų platinimo ir ginčijamos sistemos buvimą, taigi šios sistemos tinkamumą siekiant užkirsti kelią branduolinių ginklų platinimui.

94 Antrajame ieškinio pagrinde iš esmės nurodyta, kad pakanka iki tol galiojusių priemonių ir kad, kaip teigiama, ginčijama sistema taikoma pernelyg plačiai. Taigi minėtame ieškinio pagrinde ginčijamas minėtos sistemos būtinumas siekiant užkirsti kelią branduolinių ginklų platinimui.

95 Be to, ketvirtajame ieškinio pagrinde ieškovas iš esmės teigia, kad ginčijama sistema pernelyg suvaržomos jo teises ir laisves. Taigi taip ieškovas teigia, kad patvirtinus minėtą sistemą jis patiria pernelyg didelių sunkumų, atsižvelgiant į Tarybos siekiamus tikslus.

96 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas mano, kad pirma reikia išnagrinėti pirmąjį, antrąjį ir ketvirtąjį ieškinio pagrindus, kuriais visais galiausiai ginčijamas ginčijamos sistemos proporcingumas.

97 Paskui reikės išnagrinėti trečiąjį ieškinio pagrindą, susijusį su ginčijamos sistemos patvirtinimo motyvais, pagal SESV 215 straipsnio 3 dalį taikomomis teisinėmis garantijomis, ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkto aiškumu ir nuspėjamumu, taip pat vienodo požiūrio principu.

Dėl Bendrojo Teismo atliekamos kontrolės ir įrodinėjimo pareigos

98 Ieškovas pabrėžia, kad ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkto teisėtumo kontrolė turi būti išsami ir kruopšti. Šiuo klausimu jis nurodo, kad Taryba, remdamasi įrodymais ir informacija, privalo įrodyti, kad subjektai arba veikla, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, iš tikrųjų susiję su branduolinių ginklų platinimu, nes nepakanka vien nurodyti tokios galimybės. Šiuo klausimu jis remiasi Bendrojo Teismo sprendimais bylose dėl individualių ribojamųjų priemonių ir, be kita ko, 2013 m. lapkričio 28 d. Sprendimu *Taryba / Fulmen ir Mahmoudian* (C-280/12 P, Rink., EU:C:2013:775), šio sprendimo 33 punkte minėtu Sprendimu *Manufacturing Support & Procurement Kala Naft / Taryba* (EU:T:2012:201) ir šio sprendimo 16 punkte minėto Sprendimo *Bank Mellat / Taryba* (EU:T:2013:39), kuriais, jo nuomone, reiktų remtis šioje byloje.

99 Taryba, palaikoma į bylą įstojusių šalių, nurodo, kad ji turi plačią diskreciją nuspręsti, ar tam tikru atveju taikytinos individualios ribojamosios priemonės, ar bendros, ar šių priemonių derinys, taip pat apibrėžti jas įgyvendinti leidžiančius kriterijus. Ji teigia, kad pagal šio sprendimo 92 punkte minėtą Sprendimą *Bank Melli Iran / Taryba* (EU:T:2009:401, 36 punktas) šiai diskrecijai taikoma ribota teismo kontrolė.

100 Remiantis Teisingumo Teismo praktika, vykdydami ribojamųjų priemonių kontrolę Sąjungos teismai pagal SESV jiems suteiktą kompetenciją privalo užtikrinti iš principo visišką visų Sąjungos teisės aktų teisėtumo kontrolę pagrindinių teisių, kurios yra sudėtinė Sąjungos teisinės sistemos dalis, aspektu (2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation / Taryba ir Komisija*, C-402/05 P ir C-415/05 P, Rink., EU:C:2008:461, 326 punktas ir šio sprendimo 98 punkte minėto Sprendimo *Taryba / Fulmen ir Mahmoudian*, EU:C:2013:775, 58 punktas).

101 Šioje byloje reikia atsižvelgti į ginčijamos sistemos ypatumą, dėl kurio ši sistema skiriasi tiek nuo individualių ribojamųjų priemonių, aptartų teismo praktikoje, kuria rėmėsi ieškovas, tiek nuo bendrųjų kriterijų, kuriais remiantis minėtos priemonės nustatomos nurodytų asmenų ir subjektų atžvilgiu, aptartų teismo praktikoje, kuria rėmėsi Taryba. Iš tiesų, pirma, kaip matyti iš šio sprendimo 36 punkte pateiktų išvadų, ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas, kuriame nustatyta ginčijama sistema, yra visuotinai taikomas, todėl nėra individualus aktas. Antra, iš šio sprendimo 52–67 punktų matyti, kad, skirtingai nuo bendrųjų kriterijų, kuriais remiantis nustatomos individualios ribojamosios priemonės, tam tikros Reglamento Nr. 267/2012 nuostatos, iš dalies pakeistos arba įtrauktos ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu, su ieškovu susijusios tiesiogiai ir dėl jų nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių.

102 Šiomis aplinkybėmis, nors negalima pripažinti, kad Bendrasis Teismas atlieka tik ribotą kontrolę, atsižvelgus į šio sprendimo 100 punkte nurodytą Teisingumo Teismo praktiką reikia pripažinti Tarybos diskreciją nuspręsti, ar reikia priimti tokias ribojamąsias priemones, ir nustatyti, kokias bendras ribojamąsias priemones priimti siekiant su BUSP sritimi susijusio tikslo. Iš tiesų minėta sritis yra itin svarbi, nes susijusi su tarptautiniais santykiais, taip pat Sąjungos ir jos valstybių narių saugumu.

103 Be to, negalima pritarti ieškovo argumentams dėl tariamai Tarybai priklausančios įrodinėjimo pareigos.

104 Iš tiesų ieškovo šio sprendimo 98 punkte nurodyti sprendimai susiję su Tarybos patvirtintomis individualiomis ribojamosiomis priemonėmis, remiantis subjektų, „dalyvaujančių veikloje, keliančioje branduolinių ginklų platinimo riziką, tiesiogiai su ja susijusių arba teikiančių jai paramą“, kriterijumi. Taigi aptariamose bylose Bendrasis Teismas ir Teisingumo Teismas turėjo patikrinti Tarybos teiginių ir

vertinimų, pagal kuriuos konkretūs asmenys arba subjektai iš tikrųjų dalyvavo branduolinių ginklų platinimo veikloje, todėl atitiko nustatant individualias ribojamąsias priemones taikytiną kriterijų, pagrįstumą. Šis patikrinimas galėjo būti atliktas tik remiantis konkrečiais įrodymais ir informacija, susijusia su aptariamų asmenų arba subjektų veikla.

105 Tačiau ginčijama sistema yra ne individuali ribojamoji priemonė, o visuotinai taikomas aktas, tad pagal ją taikytini apribojimai pagrįsti ne konkrečiu Tarybos vertinimu arba teiginiais dėl išvardytų asmenų arba subjektų dalyvavimo branduolinių ginklų platinimo veikloje, o šią veiklą finansuoti leidžiančių mechanizmų ir bendrųjų priemonių, kurios galėtų užkirsti jai kelią, bendru vertinimu.

106 Todėl šio sprendimo 98 punkte nurodytos teismo praktikos nereikia taikyti šioje byloje, taigi negalima reikalauti, kad Taryba įrodytų, jog subjektai, kuriems taikytina ginčijama sistema, iš tikrųjų dalyvauja branduolinių ginklų platinimo veikloje.

107 Be to, ieškovas šiuo klausimu dar nurodo, kad bendrajai ribojamajai priemonei, kaip antai ginčijamai sistemai, neturėtų būti taikytini švelnesni reikalavimai nei individualioms ribojamosioms priemonėms, aptartoms šio sprendimo 98 punkte nurodytuose teismo sprendimuose, nes abiejų šių rūšių priemonių padariniai asmenims ir subjektams, kuriems jos taikomos, panašūs.

108 Pirma, šis teiginys nepagrįstas. Iš tiesų apribojimai asmeniui arba subjektui, kuriam taikytinos individualios ribojamosios priemonės, yra kur kas platesni. Pavyzdžiui, įšaldomos atitinkamo asmens arba subjekto lėšos ir reikalinga leidžianti nukrypti nuostata, pagal kurią būtų leidžiama atlikti visus su juo susijusius pervedimus, o pervedimų, kuriuos būtų galima atlikti vadovaujantis leidžiančia nukrypti nuostata, kategorijos apibrėžtos gana siaurai. Pagal ginčijamą sistemą lėšų įšaldymas nenumatytas, tačiau numatytas platesnis nei individualių ribojamųjų priemonių atveju tikslų, kuriais pervedimai leidžiami, sąrašas, o dėl tam tikrų ribines vertes viršijančių pervedimų numatyta pareiga gauti leidimą.

109 Antra, bet kuriuo atveju pažymėtina, kad aplinkybės, kurias turėtų nagrinėti Bendrasis Teismas, ir galimybė, kad egzistuoja ypatinga įrodinėjimo pareiga, taip pat jos dalykas priklauso ne nuo tam tikros ribojamosios priemonės padarinių griežtumo, o nuo to, ar ši priemonė yra taikytina individualiai, ar bendrai, taigi, ar ji buvo nustatyta įvertinus konkrečias tam tikro asmens arba subjekto aplinkybes. Kaip matyti iš pirma atliktos analizės, ginčijama sistema yra visuotinai taikoma priemonė.

110 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, be to, į šio sprendimo 82–97 punktuose pateiktą analizę, pažymėtina, kad Bendrasis Teismas šioje byloje pirmiausia turi patikrinti, ar ginčijama sistema proporcinga, taigi išnagrinėti, ar Taryba galėjo teisingai nuspręsti, kad buvo tinkama ją patvirtinti ir to reikėjo, siekiant užkirsti kelią branduolinių ginklų platinimui ir jo finansavimui, ir kad dėl jos asmenims ir subjektams, kuriems ji taikoma, įskaitant ieškovą, nekilo pernelyg didelių sunkumų.

111 Antra, reikia išnagrinėti, ar ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkte yra trečiajame ieškinio pagrinde nurodytų trūkumų.

Dėl ieškinio pirmojo, antrojo ir ketvirtojo pagrindų

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su ginčijamos sistemos tinkamumu

112 Ieškovas iš esmės teigia, kad ginčijama sistema nėra tinkama siekiant Tarybos nustatyto BUSP tikslo, nes jis logiškai nesusijęs su branduolinių ginklų platinimo veikla arba jos finansavimu. Jo argumentai susiję su dviem tikslais, kurių galėjo siekti Taryba, nustatydama ginčijamą sistemą.

113 Taigi, pirma, ieškovas ne ginčija tikslo užkirsti kelią lėšų pervedimams, kuriais būtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo (toliau – pirmasis tikslas), teisėtumą, bet mano, kad ginčijama sistema jo iš tiesų nesiekiama, nes ji pernelyg bendra, kad jį būtų galima pasiekti. Taigi, ieškovo nuomone, tarp ginčijamos sistemos ir pirmojo tikslo nėra ryšio.

114 Antra, ieškovas mano, kad ginčijamos sistemos patvirtinimas iš tiesų buvo motyvuotas platesniu tikslu daryti ekonominį spaudimą Iranui ir užkirsti kelią Irano finansų įstaigoms ir apskritai ūkio subjektams patekti į Sąjungos finansų rinką, neatsižvelgiant į tai, ar atitinkami pervedimai buvo susiję su branduolinių ginklų platinimu (toliau – antrasis tikslas). Jo teigimu, šis tikslas neteisėtas.

115 Be to, ieškovas, remdamasis įvairiomis aplinkybėmis, tvirtina, jog tam, kad būtų tinkamos, ribojamosios priemonės, taikomos dėl branduolinių ginklų platinimo, turi būti nustatytos būtent dėl su tuo susijusios veiklos.

116 Taryba, palaikoma į bylą įstojusių šalių, ginčija ieškovo argumentų pagrįstumą. Be kita ko, ji nurodo, kad ginčijama sistema siekiama tiek pirmojo, tiek antrojo tikslo ir kad abu šie tikslai teisėti. Į bylą įstojusios šalys šiuo klausimu nurodo, kad ginčijama sistema patvirtinta motyvuojant ankstesnių ribojamųjų priemonių ir, be kita ko, individualių ribojamųjų priemonių nesėkme ir ja siekiama priversti Iraną pradėti derybas dėl branduolinių ginklų platinimo, t. y. nutraukti šią veiklą dėl nepakankamų priemonių ją tęsti.

– Dėl pirmojo tikslo

117 Kaip pažymėta šio sprendimo 113 punkte, ieškovas neginčija pirmojo tikslo teisėtumo. Bet kuriuo atveju tikslas užkirsti kelią lėšų pervedimams, kuriais būtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo, neabejotinai priklauso teisėtam tikslui užkirsti kelią minėtam pačiam branduolinių ginklų platinimui ir jo finansavimui, kuriuo pagrįstos visos Sprendimo 2010/413 ir Reglamento Nr. 267/2012 nuostatos.

118 Kalbant apie klausimą, ar ginčijama sistema iš tiesų siekiama pirmojo tikslo, pažymėtina, pirma, kad toks ryšys tarp pirmojo tikslo ir ginčijamos sistemos matyti iš Sprendimo 2012/635 12 konstatuojamosios dalies, į kurią daroma nuoroda ginčijamo reglamento 7 konstatuojamojoje dalyje. Sprendimo 2012/635 12 konstatuojamoji dalis suformuluota taip:

„Siekiant užkirsti kelią finansinio arba kito turto ar išteklių, kurie galėtų būti panaudoti Irano branduolinėje veikloje, susijusioje su didesne ginklų platinimo rizika, arba kuriant branduolinių ginklų siuntimo į taikinį sistemas, perdavimui, turėtų būti uždrausti Sąjungos ir Irano bankų ir finansinių įstaigų sandoriai, išskyrus atvejus, kai jiems iš anksto leidimą suteikia atitinkama valstybė narė. Tai neturėtų užkirsti kelio prekybos, kuri nedraudžiama pagal Sprendimą 2010/413/BUSP, tęsimui.“

119 Iš šios nuostatos akivaizdžiai matyti, kad bendroji sistema, pagal kurią numatyti lėšų pervedimų apribojimai tarp Sąjungos ir Irano bankų ir finansų įstaigų, yra patvirtinta, t. y. ginčijama sistema priimta siekiant pirmojo tikslo.

120 Be to, Taryba remiasi dviem aplinkybėmis, kurias laiko reikšmingomis siekiant įvertinti ryšį tarp ginčijamos sistemos ir pirmojo tikslo.

121 Pirma, Taryba teigia, kad branduolinių ginklų platinimas neišvengiamai susijęs su Irano bankų, visų pirma veikiančių tarptautiniu mastu, kaip antai ieškovo, paslaugomis. Antra, atsižvelgiant į atitinkamos veiklos slaptumą, negalima atmesti, jog aptariamas bankas nežino, kad jo atliekami lėšų pervedimai susiję su branduolinių ginklų platinimu.

122 Šios dvi prielaidos, jei būtų įrodytos, iš tiesų galėtų pagrįsti ryšį tarp ginčijamos sistemos ir pirmojo tikslo. Iš tiesų, jeigu yra rimtas pavojus, kad Irano finansų įstaigos be jų pačių žinios naudojamos atliekant su branduolinių ginklų platinimu susijusius pavedimus, sisteminė jų atliekamų lėšų pervedimų kontrolė, įgyvendinama pagal išankstinio pranešimo ir leidimo sistemą, leistų kompetentingoms valstybių narių institucijoms gauti reikšmingos informacijos apie aptariamus pervedimus ir suteiktų galimybę nustatyti ir uždrausti tuos, kuriais gali būti prisidedama prie branduolinių ginklų platinimo. Taigi toks mechanizmas apsunkintų branduolinių ginklų platinimo finansavimą.

123 Ieškovas nesutinka, kad reikia atsižvelgti į abi Tarybos nurodytas aplinkybes. Jis teigia, kad šios aplinkybės hipotetinės ir nepagrįstos konkrečiais įrodymais, priešingai, nei reikalaujama pagal teismo praktiką, pirmiausia šio sprendimo 98 punkte nurodytuose sprendimuose.

124 Šiuo klausimu primintina, pirma, kad iš šio sprendimo 98–109 punktų matyti, jog ieškovo nurodyti sprendimai susiję su individualiomis ribojamosiomis priemonėmis, o tai reiškia, kad juose įtvirtintos įrodinėjimo pareigos taisyklės netaikytinos šioje byloje.

125 Antra, pažymėtina, kad Tarybos nurodytų prielaidų pagrįstumą patvirtina aplinkybės, nagrinėtos byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 16 punkte minėtas Sprendimas *Bank Mellat / Taryba* (EU:T:2013:39) ir kuria pats ieškovas grindžia savo poziciją.

126 Iš tikrųjų vienas iš Tarybos nurodytų motyvų priimant ieškovui taikytinas individualias ribojamąsias priemones buvo aplinkybė, kad jis teikė sąskaitų tvarkymo paslaugas *Novin Energy Company* (toliau – *Novin*), kuriai pačiai buvo taikytos Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos (toliau – Saugumo Taryba) priimtos ribojamosios priemonės. Ieškovas pripažįsta, kad teikė aptariamas paslaugas, tačiau nesutinka, jog žinojo, kad *Novin* susijusi su branduolinių ginklų platinimu, prieš Saugumo Tarybai nustatant jai taikomas ribojamąsias priemones. Kadangi nebuvo pateikta tikslių ir konkrečių įrodymų ar informacijos, leidžiančių teigti, jog ieškovas anksčiau žinojo arba galėjo pagrįstai įtarti, kad *Novin* dalyvavo branduolinių ginklų platinimo veikloje, Bendrasis Teismas atsižvelgė į ieškovo teiginį šiuo klausimu. Taigi jis konstatavo, kad ieškovo *Novin* iki jai taikomų ribojamųjų priemonių patvirtinimo teiktos paslaugos nebuvo parama branduolinių ginklų platinimo veiklai, kaip tai suprantama pagal Sprendimą 2010/413 ir Reglamentą Nr. 267/2012, todėl buvo nepagrįsta jam nustatyti individualias ribojamąsias priemones (šio sprendimo 16 punkte minėto Sprendimo *Bank Mellat / Taryba*, EU:T:2013:39, 119–138 punktai).

127 Šios per procesą Bendrajame Teisme nustatytos aplinkybės patvirtina, pirma, kad branduolinių ginklų platinimo veikloje dalyvaujantys Irano subjektai naudojasi Irano bankų teikiamomis paslaugomis, ir, antra, kad pastarieji gali teikti tokias paslaugas, įskaitant susijusias su kredito pervedimo įrodymais, net ir patys nežinodami, o tai reiškia, kad jiems gali tekti atlikti lėšų pervedimus, kuriais būtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo.

128 Taigi ieškovo *Novin* teiktos finansinės paslaugos, aptartos šio sprendimo 16 punkte minėtame Sprendime *Bank Mellat / Conseil* (EU:T:2013:39), patvirtina abi Tarybos nurodytas prielaidas, vadinasi, ir ryšio tarp pirmojo tikslo ir ginčijamos sistemos buvimą.

129 Siekdamas užginčyti šį ryšį ieškovas teigia, kad, pirma, ginčijama sistema netinkama siekiant pirmojo tikslo, nes yra pernelyg bendra, kiek ji taikytina ne tik lėšų pervedimams, kuriais būtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo, bet visiems pervedimams tarp Irano ir Sąjungos bankų.

130 Tačiau šis argumentas nereikšmingas atsižvelgiant į šio ieškinio pagrindą, kiek juo ginčijamas ne paties ryšio tarp pirmojo tikslo ir ginčijamos sistemos buvimas, t. y. ginčijamos sistemos tinkamumas, o tai, ar ginčijama sistema būtina minėtam tikslui pasiekti, ir gal pakaktų ne tokio bendro pobūdžio priemonių. Taigi aptariamas argumentas nagrinėtinas aptariant antrąjį ieškinio pagrindą, kartu su kitais argumentais dėl ginčijamos sistemos taikymo srities (žr. šio sprendimo 187–199 punktus).

131 Antra, ieškovo nuomone, ginčijama sistema netinkama pirmajam tikslui pasiekti, nes ji neveiksminga kaip taikytina tik santykiams su Sąjungos finansų įstaigomis ir kaip nepakankama, kad priverstų branduolinių ginklų platinimo veikloje dalyvaujančius asmenis arba subjektus nutraukti savo veiklą.

132 Pirmiausia aplinkybė, kad vien priemonės nepakanka tikslui pasiekti, visiškai nereiškia, kad ji netinkama jam pasiekti, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 92 punkte nurodytą teismo praktiką. Taigi tai, kad ginčijama sistema tėra tik viena iš bendrų ar individualių ribojamųjų priemonių, Tarybos patvirtintų siekiant užkirsti kelią branduolinių ginklų platinimui ir jo finansavimui, nereiškia, kad ji yra neteisėta.

133 Paskui, kiek ieškovas teigia, kad ginčijama sistema turėjo būti taikoma ir lėšų pervedimams, susijusiems su kitais Sąjungos piliečiais, ne tik finansų ar kredito įstaigomis, pažymėtina, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 13 punkto, Reglamento Nr. 267/2012 30a straipsnyje numatyta, kad tokiems pervedimams taikomi analogiški, nors ir ne visai tokie patys, apribojimai kaip ir pagal ginčijamą sistemą.

134 Galiausiai aiškinant šį ieškovo argumentą taip, kad Taryba turėjo priimti priemones, taikytinas santykiams tarp Irano finansų institucijų ir trečiųjų šalių, pakanka pažymėti, kad Sąjungos kompetencijai *a priori* šie santykiai nepriklauso, išskyrus Reglamento Nr. 267/2012 49 straipsnyje, apibrėžiančiame pastarojo taikymo sritį, numatytus atvejus.

135 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ginčijama sistema susijusi su pirmuoju tikslu, kuris yra teisėtas BUSP tikslas, taigi, ji tinkama šiam tikslui pasiekti, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 92 punkte nurodytą teismo praktiką.

– Dėl antrojo tikslo

136 Kaip pažymėta šio sprendimo 114 punkte, antrasis tikslas yra daryti ekonominį spaudimą Iranui ir užkirsti kelią Irano finansų įstaigoms ir apskritai ūkio subjektams patekti į Sąjungos finansų rinką, neatsižvelgiant į tai, ar atitinkami pervedimai susiję su branduolinių ginklų platinimu.

137 Ieškovas mano, kad ginčijama sistema siekiama antrojo tikslo, ir nurodo, kad šis yra neteisėtas, nes, be kita ko, nesusijęs su branduolinių ginklų platinimu, tai yra ekonominiai motyvai, taigi šis tikslas nenumatytas Sprendime 2010/413 ir Reglamente Nr. 267/2012. Papildomai jis nurodo, kad antruoju tikslu būtų galima pateisinti bet kurią priemonę, kuria siekiama pakenkti Iranui, jo ekonomikai ir vyriausybei, taip pat bet kokių komercinių santykių draudimą.

138 Taryba, palaikoma į bylą įstojusių šalių, mano, kad nors ginčijama sistema iš tikrųjų siekiama antrojo tikslo, vis dėlto taikant ankstesnes ribojamąsias priemones ir patyrus nesėkmę šis tikslas lieka teisėtas, nes juo siekiama priversti Iraną pradėti derybas dėl branduolinių ginklų platinimo nutraukimo.

139 Nors šalys, įskaitant Tarybą, kaip Sprendimą 2012/635 ir ginčijamą reglamentą priėmusį subjektą, sutaria, kad ginčijama sistema siekiama antrojo tikslo, jų argumentai šiuo klausimu nepagrįsti reikšmingų šių teisės aktų nuostatų analize.

140 Iš tiesų Sprendimo 2012/635 5 konstatuojamosios dalies, įgyvendintos ginčijamu reglamentu, tekste kaip papildomų ribojamųjų priemonių priėmimo motyvas aiškiai bendrai nurodyta aplinkybė, kad Iranas nepradėjo rimtų derybų dėl savo branduolinės programos.

141 Tačiau, kaip nurodyta šio sprendimo 118 punkte, Sprendimo 2012/635 12 konstatuojamojoje dalyje, kurioje konkrečiai aptarta ginčijama sistema, konkrečiai nurodyta aplinkybė, kad reikia „užkirsti kelią finansinio arba kito turto ar išteklių, kurie galėtų būti panaudoti Irano branduolinėje veikloje, susijusioje su didesne ginklų platinimo rizika, arba kuriant branduolinių ginklų siuntimo į taikinį

sistemas, perdavimui“, paisant to, kad „tai neturėtų užkirsti kelio prekybos, kuri nedraudžiama pagal Sprendimą [2010/413] tęsimui“. Remiantis šiuo tekstu, nematyti siekio vykdyti bendrą ekonominį spaudimą Iranui ir net tiesiogiai nurodyta, kad neturėtų būti užkirstas kelias teisėtai prekybai.

142 Aplinkybę, kad ginčijama sistema siekiama antrojo tikslo, patvirtina pagal šią sistemą nustatytų apribojimų pobūdžio ir apimties kontekstinė ir teleologinė analizė. Iš tiesų pagal minėtą sistemą nenumatyta konfiskuoti arba įšaldyti Irano finansų įstaigų ar kitų Irano subjektų lėšų, o tik apribota tam tikra leistina su jais susijusių lėšų pervedimų paskirtis ir numatyti išankstinio pranešimo ir leidimo įpareigojimai. Be to, pagal ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktu įtrauktą Reglamento Nr. 267/2012 30b straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą vienintelis atvejis, kai leidžiama atmesti leidžiamu tikslu atliktiną pervedimą, yra tada, kai jį atlikus būtų pažeisti Reglamente Nr. 267/2012 numatyti draudimai. Taigi, nors dėl ginčijamos sistemos atitinkamiems subjektams padidėja administracinė našta ir pagal ją apribojama galimybė atlikti tam tikrus pervedimus, neatrodo, kad iš esmės ja būtų siekiama daryti ekonominį spaudimą Iranui ir apskritai užkirsti kelią Irano ūkio subjektams patekti į Sąjungos finansų rinką.

143 Atsižvelgiant į tai, kad išdėstyta, darytina išvada, kad, nepaisant šalių teiginių, kuriems neteiktina pirmenybė, palyginti su reikšmingų nuostatų pažodiniu, konteksto ir teleologiniu aiškinimu, ginčijama sistema nesiekiama antrojo tikslo. Taigi į šį tikslą negalima atsižvelgti toliau nagrinėjant šį ieškinį, o su juo susiję ieškovo šiame ieškinio pagrinde nurodyti argumentai turi būti atmesti kaip nereikšmingi.

– Dėl konkretaus ryšio tarp ginčijamos sistemos ir branduolinių ginklų platinimo veiklos

144 Ieškovas teigia, kad iš šio sprendimo 98 punkte nurodytos praktikos, taip pat iš Tarpvyriausybinės konferencijos, patvirtinusios Lisabonos sutartį, pasirašytą 2007 m. gruodžio 13 d., prie Baigiamojo akto pridėtos 25 deklaracijos, pavadintos „Deklaracijos dėl [SESV] 48 ir 79 straipsnių“ (OL C 115, 2008, p. 346), matyti, jog dėl branduolinių ginklų platinimo nustatytos ribojamosios priemonės turi būti konkrečiai susijusios su tokia veikla.

145 Tokia pati išvada peršasi iš 2011 m. gruodžio 21 d. Tarybos patvirtintų Rekomendacijų dėl darbo metodų, susijusių su ES savarankiškai skiriamomis sankcijomis (Dokumentas 18920/11, toliau – rekomendacijos), ir 2012 m. birželio 15 d. Tarybos gairių dėl ribojamųjų priemonių (sankcijų) pagal BUSP įgyvendinimo (dokumentas 11205/12, toliau – gairės). Iš tiesų, remiantis šiais dokumentais, tikslinės ribojamosios priemonės būtų veiksmingesnės ir tretiesiems asmenims sukeltų mažiau neigiamų padarinių nei bendro pobūdžio apribojimai. Taigi priimtos ribojamosios priemonės turėtų būti taikomos politikai ir veiklai, dėl kurių buvo priimtas Sąjungos sprendimas, ir dėl šios politikos ir veiklos atsakingiems asmenims bei subjektams, ir neturėtų būti pagrįstos ekonominiais motyvais. Ieškovo nuomone, ginčijama sistema konkrečiai nukreipta ne prieš branduolinių ginklų platinimo veiklą ir taikytina ne už tai atsakingiems asmenims, o visam Irano finansų sektoriui. Taigi minėta sistema pagrįsta iš esmės ekonominiais sumetimais.

146 Šiuo klausimu pažymėtina, pirma, kad iš šio sprendimo 98–109 punktų matyti, jog nors Bendrasis Teismas turi patikrinti, ar ginčijama sistema tinkama pasiekti tikslą užkirsti kelią branduolinių ginklų platinimui ir jo finansavimui, tai nereiškia, kad Taryba privalo įrodyti, jog subjektai, kuriems taikytina ginčijama sistema, iš tiesų dalyvauja branduolinių ginklų platinimo veikloje.

147 Iš šio sprendimo 117–135 punktuose pateiktos analizės taip pat matyti, kad ginčijama sistema siekiama pirmojo tikslo, t. y. užkirsti kelią lėšų pervedimams, kuriais būtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo. Taigi minėta sistema susijusi su branduolinių ginklų platinimo veikla ir jos finansavimu, todėl ji nepagrįsta ekonominiais sumetimais, taigi, be kita ko, ja nesiekiama antrojo tikslo.

148 Ieškovo teiginiai, kad ginčijama sistema taikytina visam Irano finansų sektoriui ir kad tai yra „nediskriminuojant“ priimta priemonė, bus nagrinėjami aptariant antrąjį ieškinio pagrindą, kartu su kitais argumentais, susijusiais su ginčijamo reglamento taikymo sritimi (žr. šio sprendimo 187–199 punktus).

149 Galiausiai 25 deklaracijoje, pavadintoje „Deklaracija dėl [SESV] 75 ir 215 straipsnių“, be kita ko, reikalaujama, kad sprendimai, kuriais fiziniam asmeniui ar įmonei skiriamos ribojamosios priemonės, turi remtis aiškiais ir tiksliais kriterijais. Tačiau, pirma, kaip matyti iš šio sprendimo 36 punkto, ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punktas, kuriuo nustatyta ginčijama sistema, nėra sprendimas, kaip jis suprantamas pagal aptariamą deklaraciją, nes jis netaikytinas nustatytiems asmenims arba subjektams; jame numatyta visuotinai taikytina sistema. Antra, bet kuriuo atveju klausimas, ar ginčijamą sistemą reglamentuojančios nuostatos pakankamai aiškios, bus nagrinėjamas aptariant trečiąjį ieškinio pagrindą.

150 Pačiose rekomendacijose ir gairėse, žinoma, pabrėžta, kad tikslinės ribojamosios priemonės leidžia apriboti neigiamus padarinius asmenims, kurie nėra atsakingi už politiką ir veiklą, dėl kurios Sąjunga ėmėsi veiksmų, ir yra veiksmingesnės už nediskriminuojant nustatytas ribojamąsias priemones. Tačiau ši išvada visiškai nereiškia, kad bendrosios ribojamosios priemonės netinka Tarybos siekiamam tikslui pasiekti ir kad Taryba jokiu atveju negali patvirtinti tokių bendrų ribojamųjų priemonių, nepaisant jai pagal SESV 215 straipsnio 1 dalį priklausančios kompetencijos.

151 Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti ieškovo argumentus dėl konkretaus ryšio tarp ginčijamos sistemos ir branduolinių ginklų platinimo veiklos reikalavimo.

152 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad ginčijama sistema siekiama pirmojo tikslo, kuris yra teisėtas. Šiomis aplinkybėmis minėta sistema tinkama, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 92 punkte nurodytą teismo praktiką, o tai reiškia, kad reikia atmesti pirmąjį ieškinio pagrindą.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su ginčijamos sistemos būtinumu

153 Ieškovas teigia, kad net jei ginčijama sistema būtų logiškai susijusi su Tarybos siekiamu BUSP tikslu, ji nebūtina šiam tikslui pasiekti, o tai reiškia, kad ji neproporcinga.

154 Grįsdamas savo poziciją ieškovas pateikia tris kaltinimus. Pirma, jis nurodo, kad Tarybos siekiamam tikslui pasiekti pakako ginčijamos sistemos patvirtinimo momentu egzistavusių ribojamųjų priemonių. Antra, jis teigia, kad ginčijama sistema nebūtina tiek, kiek jos taikymo sritis apibrėžta pernelyg bendrai ir dėl to ji apima ir pervedimus bei subjektus, nesusijusius su branduolinių ginklų platinimu. Trečia, ieškovas nurodo, kad ginčijama sistema, jo nuomone, turėjo neproporcingų neigiamų padarinių visai Irano ekonomikai ir visuomenei.

155 Kitos šalys ginčija ieškovo argumentų pagrįstumą.

156 Pirmiausia pažymėtina, kad ieškovo trečiasis kaltinimas iš esmės yra nereikšmingas aptariant šį ieškinio pagrindą. Iš tiesų, net jeigu dėl ginčijamos sistemos ir būtų atsiradę pernelyg daug neigiamų padarinių, ši aplinkybė reiškia ne tai, kad ši sistema nebūtina siekiamam tikslui pasiekti, o tai, kad, neatsižvelgiant į būtinumo klausimą, dėl jos susijusiems asmenims ir subjektams atsiranda neproporcingų nepatogumų. Šiomis aplinkybėmis trečią argumentą reikia nagrinėti aptariant ketvirtąjį ieškinio pagrindą, susijusį su atsiradusių nepatogumų dydžiu (žr. šio sprendimo 204–214 punktus).

– Dėl ginčijamos sistemos patvirtinimo momentu egzistavusių ribojamųjų priemonių pakankamumo

157 Anot ieškovo, ginčijamos sistemos patvirtinimo momentu jau galiojo individualios ribojamosios priemonės, taikytos branduolinių ginklų platinimo veikloje dalyvavusiems subjektams, ir prireikus galėjo būti patvirtintos kitiems subjektams taikytinos naujos individualios priemonės. Pagal šio sprendimo 92 punkte nurodytą Sprendimą *Bank Melli Iran / Taryba* (EU:T:2009:401, 68 punktas) šios priemonės galėtų užtikrinti, kad šių subjektų lėšos nebebus naudojamos skatinant branduolinių ginklų platinimą.

158 Šiomis aplinkybėmis ieškovas teigia, kad nereikia atsižvelgti į Tarybos tvirtinimą, jog ne tik asmenys, nurodyti individualiose ribojamosiose priemonėse, bet ir kiti dalyvauja branduolinių ginklų platinimo veikloje, nes tai jai leistų Tarybai apeiti teismo praktikoje įtvirtintą įpareigojimą įrodyti, kad atitinkami asmenys ir subjektai dalyvauja branduolinių ginklų platinimo veikloje.

159 Papildomai ieškovas nurodo, kad prieš patvirtinant ginčijamą sistemą Reglamente Nr. 267/2012 jau buvo numatyta sudėtinga pranešimo ir kontrolės sistema, pagal kurią buvo ribojami lėšų pervedimai Irano asmenims ir subjektams bei jų lėšų pervedimai, taip pat finansinių paslaugų teikimas Irano asmenims ir subjektams ir jų teikiamos finansinės paslaugos. Anot ieškovo, pagal šias taisykles Europos bankai jau buvo įpareigoti bent netiesiogiai tikrinti atitinkamus mokėjimus ir komercinius santykius, o tai reiškia, kad nebuvo būtina patvirtinti ginčijamos sistemos.

160 Be to, iki ginčijamos sistemos patvirtinimo nustatytų ribojamųjų priemonių – ir individualių, ir bendrų – veiksmingumas nebuvo ginčijamas ir net buvo patvirtintas šio sprendimo 92 punkte minėtame Sprendime *Bank Melli Iran / Taryba* (EU:T:2009:401). Be to, iš gairių matyti, kad individualios ribojamosios priemonės veiksmingesnės ir jomis daromas mažesnis neigiamas poveikis teisėtai prekybai, nei nediskriminuojant priimtomis bendromis priemonėmis.

161 Pirma, kalbant apie individualias ribojamąsias priemones, reikia pritarti Tarybai, kuri pažymi, kad norint jas patvirtinti pirmiausia reikia nustatyti atitinkamą asmenį ar subjektą, kuris atitiktų vieną iš taikytinuose teisės aktuose numatytų kriterijų. Tad jeigu, kaip matyti iš šio sprendimo 92 punkte minėto Sprendimo *Bank Melli Iran / Taryba* (EU:T:2009:401) 68 punkto, subjektų, kurie, kaip buvo pripažinta, dalyvavo branduolinių ginklų platinimo veikloje, buvo tiesiogiai su ja susiję arba teikė jai paramą, lėšų įšaldymas gali užtikrinti, kad šių subjektų lėšos nebebus naudojamos skatinant branduolinių ginklų platinimą, ši priemonė negali užkirsti kelio tokiam lėšų panaudojimui asmenims ir subjektams, apie kuriuos nežinoma, kad jie dalyvauja branduolinių ginklų platinimo veikloje. Kaip matyti iš šio sprendimo 125–128 punktuose, kur kalbama apie ieškovo teiktas finansines paslaugas *Novin*, išdėstytų aplinkybių, tokių asmenų ir subjektų egzistavimas yra ne hipotetinis, o pripažintas per procesą Bendrajame Teisme.

162 Antra, tiesa, kad ginčijamos sistemos patvirtinimo momentu bendros ribojamosios priemonės, reglamentuojančios su Irano asmeniu arba subjektu susijusius lėšų pervedimus, jau buvo numatytos Reglamento Nr. 267/2012 30 straipsnyje (toliau – ankstesnė sistema). Pagal ankstesnę sistemą, be kita ko, buvo numatytas įpareigojimas iš anksto pranešti apie didesnius nei 10 000 eurų vertės pervedimus ir įpareigojimas iš anksto gauti leidimą 40 000 eurų arba didesnių sumų ne humanitariniams pervedimams. Galėjo būti atsisakyta išduoti aptariamą leidimą, jeigu kompetentinga institucija turėjo pagrindo manyti, kad tam tikras lėšų pervedimas galėtų pažeisti vieną arba kitą Reglamente Nr. 267/2012 numatytą draudimą arba įpareigojimą.

163 Šiuo klausimu pažymėtina, kad palyginus ankstesnę sistemą su ginčijama sistema matyti, jog pastaroji nepripažintina kokybiškai nauja sistema, kaip ją siekia aiškinti ieškovas; ji pagrįsta daliniais pakeitimais, kuriais siekiama tobulinti ankstesnę sistemą.

164 Iš tikrųjų, kalbant apie Irano finansų įstaigas, kaip antai ieškovą, pažymėtina, kad ginčijama sistema pagal ankstesnę sistemą numatyti apribojimai buvo sustiprinti trimis aspektais: pirma, išsamiai nurodytos galimų atlikti pervedimų kategorijos, be to, nustatyta ribinė vertė, nuo kurios privalu gauti leidimą atlikti humanitarinį pervedimą, ir galiausiai nustatyta mažesnė ribinė vertė, kai reikia gauti leidimus atlikti tam tikrų kategorijų pervedimus. Be to, pirmojo pakeitimo pasekmės sušvelnintos taip, kad nustatytas platus sąrašas tikslų, dėl kurių leistina atlikti pervedimus, pirmiausia todėl, kad į jį įtraukti sandoriai pagal konkrečią prekybos sutartį.

165 Šia lyginamąja analize siekiama paneigti ieškovo teiginį, kad ginčijama sistema pernelyg bendra, todėl nereikalinga. Iš tikrųjų, kadangi ieškovas tiesiogiai neginčija ankstesnės sistemos reikalingumo ir net tvirtina, kad ja kartu su kitomis priemonėmis galima pasiekti Tarybos siekiamą tikslą, jis negali pagrįstai teigti, kad ginčijama sistema, kuri esminiais požymiais nesiskiria nuo ankstesnės sistemos, nebūtina.

166 Trečia, dėl ieškovo argumentų, aiškintinų taip, kad jis neigia tiek ginčijamos, tiek (netiesiogiai) ankstesnės sistemų reikalingumą, kiek pagal jas abi pervedimai tarp Irano ir Sąjungos finansų įstaigų reguliariai tikrinami kompetentingų valstybių narių institucijų, o ne minėtų įstaigų vidaus kontrolės organų, kaip irgi numatyta Reglamente Nr. 267/2012, Taryba nurodo dvi tokį sprendimą pateisinančias aplinkybes.

167 Ji nurodo, pirma, kad negali pasitikėti Irano bankų atliekama išankstine kontrole, atsižvelgdama į Irano kovos su pinigų plovimu ir terorizmo finansavimu sistemos spragas, kurias konstatavo Finansinių veiksmų darbo grupė (FATF), tarpvyriausybinė organizacija, įpareigota nustatyti įstatymų, kitų teisės aktų ir operatyvinių priemonių, kuriais kovojama su pinigų plovimu, terorizmo finansavimu ir kitais susijusiais pavojais, dėl kurių kyla grėsmė tarptautinės finansų sistemos integralumui, standartus ir skatinti efektyviai juos taikyti.

168 Antra, Tarybos nuomone, nepaisant Sąjungos finansų įstaigoms nustatytos tikrinimo pareigos, jos gali neturėti priemonių nustatyti įtartinus pervedimus ir juos sustabdyti, ypač atsižvelgiant į tai, kad subjektai, dalyvaujantys branduolinių ginklų platinimo veikloje, siekia nuslėpti susijusių sandorių šalių tapatybes.

169 Kalbant apie pirmąjį Tarybos argumentą, pažymėtina, kad ieškovas neginčija FATF išvadų. Vis dėlto jis teigia, kad jos nereikšmingos, nes ginčijama sistema taikytina siekiant išvengti branduolinių ginklų platinimo, o ne siekiant kovoti su pinigų plovimu ar terorizmo finansavimu.

170 Šiam argumentui negalima pritarti. Iš tikrųjų, nors nagrinėjamos sritys skiriasi, jos yra glaudžiai susijusios, nes visose trijose finansiniai ištekliai naudojami norint pasiekti neteisėtų tikslų. Ši aplinkybė, beje, atsispindi ir FATF nustatytose funkcijose, taip pat matyti iš to, kad šioje organizacijoje diskutuojama ir apie masinio naikinimo ginklų platinimo finansavimą.

171 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad FATF išvados gali būti taikomos nagrinėjamu atveju, todėl remiantis jomis galima konstatuoti, kad, atsižvelgus į Irano kovos su pinigų plovimu ir terorizmo finansavimu sistemos spragas, kyla pavojus, kad Irano subjektai, pirmiausia finansų įstaigos, taip pat gali būti priversti savo valia arba to nežinodami dalyvauti atliekant pervedimus, kuriais būtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo. Taip yra pirmiausia tuo atveju, kai dėl to, kad su branduolinių ginklų platinimu susijusią veiklą vykdo Irano vyriausybė, nerealu tikėtis, kad ši vyriausybė imtųsi teisinių arba administracinių priemonių užkirsti kelią tokiai veiklai.

172 Kalbant apie antrą Tarybos argumentą, pažymėtina, kad jos pateiktoje FATF ataskaitos ištraukoje, be kita ko, raginama ne tik sustiprinti finansų įstaigų atliekamą kontrolę, bet ir siekti, kad jurisdikciją turintys subjektai, FATF nariai, taikytų veiksmingas atsakomąsias priemones, kad apsaugotų savo finansų sektorius nuo dėl Irano kylančio pavojaus. Ši išvada reiškia, kad, FATF nuomone, pačios finansų įstaigos neturi galimybių tinkamai apsisaugoti nuo tokio pavojaus.

173 Šiomis aplinkybėmis šio sprendimo 161 punkte buvo priminta, kad pats ieškovas nežinodamas buvo priverstas teikti sąskaitų valdymo paslaugas Irano subjektui, dalyvaujančiam branduolinių ginklų platinimo veikloje, nepaisant jo vidaus kontrolės sistemos. Šiomis aplinkybėmis neatmesta galimybė, kad Sąjungos finansų įstaiga, kad ir ne savo valia, būtų priversta dalyvauti pervedant lėšas, kuriomis gali būti prisidedama prie branduolinių ginklų platinimo.

174 Todėl Tarybos nurodytos aplinkybės įrodo, kad ginčijama sistema buvo reikalinga, nepaisant numatytų įpareigojimų Sąjungos finansų įstaigoms atlikti vidaus kontrolę.

175 Galiausiai negalima pritarti šio sprendimo 160 punkte glaustai išdėstytiems ieškovo argumentams, kad niekada nebuvo paneigtas iki ginčijamos sistemos nustatytų ribojamųjų priemonių veiksmingumas, kuris, jo teigimu, patvirtintas ir gairėse.

176 Pirma, nors Taryba nepateikė specialių įrodymų, kad būta prieštaravimų arba išlygų dėl ribojamųjų priemonių veiksmingumo, negalima paneigti, kad priėmus Reglamentą Nr. 423/2007, pirmąjį reglamentą, susijusį su branduolinių ginklų platinimu, šios priemonės nuolat buvo plečiamos, stiprinamos ir tikslinamos, o tai reiškia, kad Taryba nuolat stengėsi didinti jų veiksmingumą.

177 Be to, kaip matyti iš šio sprendimo 161 punkto, šio sprendimo 92 punkte minėtame Sprendime *Bank Melli Iran / Taryba* (EU:T:2009:401) tik patvirtintas individualių ribojamųjų priemonių, taikomų asmenims ir subjektams, kuriems nustatytos šios ribojamosios priemonės, veiksmingumas. Tačiau juo remiantis negalima daryti tinkamų išvadų dėl apskritai ribojamųjų priemonių, susijusių su branduolinių ginklų platinimu, sistemos veiksmingumo.

178 Galiausiai gairėse padaryta išvada, kad iš esmės individualios priemonės paprastai būna veiksmingesnės ir dėl jų mažiau pakenkiama teisėtai prekybai nei dėl nediskriminuojant priimtų ribojamųjų priemonių, pirma, nereiškia, kad bendrosios ribojamosios priemonės nereikalingos Tarybos siekiamam tikslui pasiekti, be kita ko, kai paaiškėja, kad šiuo tikslu nepakanka vien individualių ribojamųjų priemonių, kaip yra šiuo atveju. Antra, bet kuriuo atveju, kaip matyti iš argumentų dėl ginčijamos sistemos taikymo srities analizės, pateiktos šio sprendimo 187–199 punktuose, ieškovas klaidingai kvalifikuoja ginčijamą sistemą kaip „nediskriminuojant“ priimtą priemonę.

179 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, konstatuotina, jog ieškovo argumentai neįrodo, kad priimta ginčijama sistema arba, apskritai kalbant, sistema, pagal kurią pervedimams tarp Irano ir Sąjungos finansų įstaigų taikoma valstybių narių kompetentingų institucijų sistemiška kontrolė, nereikalinga, nes egzistuoja kitos ribojamosios priemonės, nustatytos Reglamente Nr. 267/2012.

180 Todėl šį kaltinimą reikia atmesti.

– Dėl ginčijamos sistemos taikymo srities

181 Ieškovas teigia, kad ginčijama sistema taikytina ne pervedamoms lėšoms, kuriomis prisidedama prie branduolinių ginklų platinimo, bet faktiškai yra bendrasis embargas, dėl kurio užkertamas kelias bet kokiai ekonominei veiklai ir bet kokiam lėšų pervedimui tarp Sąjungos ir Irano finansų įstaigų. Iš tikrųjų, kadangi ginčijama sistema taikytina visam Irano finansų sektoriui, Taryba, pasirėmusi apibendrintomis išvadomis dėl šalies bankų, klaidingai nustatė bendro pobūdžio draudimus. Todėl dėl ginčijamos sistemos nepagrįstai verčiama įtarinėti, kad praktiškai visi Irano bankai dalyvauja platinant branduolinius ginklus ir plaunant pinigus.

182 Šiomis aplinkybėmis, ieškovo nuomone, Tarybos teiginys, kad su branduolinių ginklų platinimu susiję ne tik individualiose ribojamosiose priemonėse nurodyti asmenys, bet ir kiti, negali pateisinti ginčijamos sistemos taikymo srities. Iš tikrųjų šis teiginys konkrečiai susijęs ne su bankais, kuriems ginčijama sistema daro didžiausią poveikį, bet su asmenimis arba subjektais apskritai. Todėl ginčijama

sistema netinkama siekiamam tikslui pasiekti, nes akivaizdu, kad ji poveikį turės daugybei su branduolinių ginklų platinimu nesusijusių subjektų ir pervedimų tam, kad galbūt būtų paveikti ir kai kurie kiti, su tuo susiję.

183 Ieškovas šiuo klausimu pažymi, kad Reglamento Nr. 267/2012 30b straipsnio, įtraukto ginčijamu reglamentu, 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytas kriterijus, pagal kurį gali būti uždraustas bet kuris lėšų pervedimas, kai „gali būti pažeistas“ kuris nors iš Reglamente Nr. 267/2012 nustatytų draudimų ar pareigų, yra spekuliatyvus ir pernelyg bendras. Ieškovo nuomone, kad atitiktų proporcingumo principą, nagrinėjamas draudimas turėtų būti taikomas tik lėšų pervedimams, kurie „pažeistų“ nagrinėjamus draudimus ar įpareigojimus.

184 Papildomai ieškovas nurodo, kad jo atvejis leidžia parodyti, jog ginčijamos sistemos taikymo sritis pernelyg plati. Darant prielaidą, kad jis iš tikrųjų dalyvavo branduolinių ginklų platinimo veikloje, kaip teigia Taryba, kad būtų išvengta su jo atliktais lėšų pervedimais susijusio pavojaus, jam taikomos individualios ribojamosios priemonės būtų visiškai tinkamos ir pakankamos, todėl papildomos priemonės nebuvo reikalingos. Tačiau, kadangi, kaip matyti iš šio sprendimo 16 punkte minėto Sprendimo *Bank Mellat / Taryba* (EU:T:2013:39), jis nebuvo susijęs su branduolinių ginklų platinimu, juo labiau nebūtina apriboti jo teisėtos veiklos nustatant ginčijamą sistemą. Tai pasakytina ir todėl, kad, kaip matyti iš *United Kingdom Supreme Court* (Jungtinės Karalystės Aukščiausiasis Teismas) sprendimo, susijusio su Jungtinės Karalystės ieškovui nustatytomis ribojamosiomis priemonėmis, šis teismas nustatė sistemą, leidžiančią išvengti bet kokio Saugumo Tarybos nustatytų ribojamųjų priemonių pažeidimo.

185 Atsižvelgdamas į tai ieškovas papildomai teigia, kad Taryba turėjo bent jam netaikyti ginčijamos sistemos, nes jis yra bankas, kuris tiek pagal Bendrojo Teismo, tiek pagal Didžiosios Britanijos teismų išvadas nesusijęs su branduolinių ginklų platinimu ir vykdo savo veiklą taip budriai, kaip reikalaujama, kad toks netaptų.

186 Galiausiai ieškovas pabrėžia, kad neproporcinga, jog pagal ginčijamą sistemą užkertamas kelias atlikti Sąjungoje teisėtus mokėjimus ir investicijas.

187 Pirmiausia konstatuotina, kad ieškovo argumentai, susiję su Reglamento Nr. 267/2012 30b straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatyto kriterijaus aiškinimu, pateikti per posėdį ir glaustai apibūdinti šio sprendimo 183 punkte, nepriimtini dėl šio sprendimo 60 ir 61 punkte išdėstytų priežasčių.

188 Kalbant apie kitus argumentus, pirma, pažymėtina, kad ieškovas šio sprendimo 181 punkte primintame argumente klaidingai nurodo, kad ginčijama sistema yra „bendrasis embargas“, dėl kurio užkertamas kelias bet kokiai ekonominei veiklai ir bet kokiam lėšų pervedimui tarp Sąjungos ir Irano finansų įstaigų. Iš tikrųjų, kaip matyti iš Reglamento Nr. 267/2012 30 straipsnio, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, ginčijama sistema aiškiai leidžiama atlikti pervedimus, kurių tikslai atitinka pagal ją apibrėžtus tikslus, apimančius, be kita ko, individualių lėšų pervedimą ir lėšas, susijusias su konkrečia prekybos sutartimi.

189 Be to, nors ginčijama sistema, žinoma, siekiama užkirsti kelią pervedimams, kuriuos atlikus per Irano finansų įstaigas būtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo, jos priėmimas nereiškia, kad Taryba turi įtarimų dėl pastarųjų savanoriško arba sąmoningo dalyvavimo minėtame platinime.

190 Antra, kalbant apie procedūros reikalavimus, pažymėtina, kad, žinoma, pareiga pranešti taikoma dėl visų Reglamento Nr. 267/2012 30 straipsnio 3 dalies a punkte nurodytų pervedimų. Be to, pareiga prašyti išankstinio leidimo taikoma dėl visų Reglamento Nr. 267/2012 30 straipsnio 3 dalies b ir c punktuose numatytų pervedimų. Taigi, šie du reikalavimai taikomi tiek dėl tokių pervedimų, kuriais būtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo, tiek dėl tokių, kurie tokie nėra.

191 Vis dėlto ši aplinkybė neišvengiama, atsižvelgiant į nagrinėjamų įpareigojimų tikslą suteikti kompetentingoms nacionalinėms institucijoms reikalingą informaciją, kad būtų galima iš anksto nustatyti pervedimus, kuriais galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo, ir juos uždrausti. Iš tikrųjų negavusios išankstinio pranešimo apie pervedimą arba prašymo iš anksto suteikti su tuo susijusį leidimą minėtos institucijos negali jo įvertinti, kad galėtų nuspręsti, ar jis gali būti atliktas, ar ne.

192 Šiomis aplinkybėmis tai, kad pareiga pranešti ir pareiga prašyti suteikti leidimą susijusios su pervedimais, kuriais nebūtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo, nereiškia, kad šios pareigos nereikalingos. Be to, kadangi nuostatomis, kuriose numatytos šios pareigos, nedraudžiama atlikti pervedimų, jose nenustatytas ir joks „bendrasis embargas“.

193 Trečia, kiek ieškovas, kaip nurodyta šio sprendimo 182 punkte, teigia, kad Taryba remiasi teiginiais, kurie konkrečiai susiję ne su bankais, o su asmenimis ir subjektais apskritai, primintina, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 13 punkto, Reglamento Nr. 267/2012 30a straipsnyje, įtrauktame ginčijamu reglamentu, numatyti panašūs apribojimai, taikytini Irano asmenims, subjektams ir organizacijoms, nepatenkantiems į ginčijamos sistemos taikymo sritį.

194 Be to, Tarybos sprendimas numatyti, kad ginčijama sistema turi būti taikoma pervedimams, susijusiems su Irano finansų institucijomis, o kitiems pervedimams taikoma ribota, tam tikrais aspektais besiskirianti sistema, kyla iš jai šioje srityje pripažintinų įgaliojimų, kaip matyti iš šio sprendimo 102 punkto. Be to, toks sprendimas pateisinamas konkrečiu dėl Irano finansų institucijų atsirandančiu pavojumi, kaip nurodyta šio sprendimo 171 punkte.

195 Ketvirta, konkrečios su ieškovu susijusios aplinkybės, kurias jis nurodė šio sprendimo 184 punkte, taip pat veikiau pateisina ginčijamos sistemos reikalingumą, nei ją paneigia. Iš tikrųjų, kaip priminta šio sprendimo 125–127 punktuose, ieškovas suteikė sąskaitos tvarkymo finansų paslaugų, įskaitant mokėjimo pavedimus, subjektui, susijusiam su branduolinių ginklų platinimu, prieš viešai paaiškėjant jų ryšiui. Taip ieškovas pats nežinodamas atliko pervedimus, kuriais buvo galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo, nepaisant jo turimos vidaus kontrolės sistemos.

196 Šiomis aplinkybėmis tai, kad lėšų pervedimams tarp ieškovo ir Sąjungos finansų įstaigų taikoma ginčijama sistema, neviršija to, kas būtina siekiant užkirti kelią lėšų pervedimams, kuriais būtų galima prisidėti prie branduolinių ginklų platinimo, nepaisant aplinkybės, kad Taryba neįrodė, jog ieškovas su tuo susijęs, kaip konstatavo Bendrasis Teismas ir Jungtinės Karalystės teismai.

197 Todėl ieškovas klaidingai teigia, kad Taryba privalėjo padaryti konkrečiai jam išimtį ir netaikyti ginčijamos sistemos.

198 Penkta, kalbant apie argumentą, susijusį su Sąjungoje atliekamais mokėjimais ir investicijomis, primintą šio sprendimo 186 punkte, pakanka pažymėti, kad iš šio sprendimo 141 ir 142 punktų matyti, jog ginčijama sistema nesiekiama užkirsti kelio teisėtai prekybai ir taip uždrausti teisėtus pervedimus.

199 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, šį kaltinimą reikia atmesti, todėl reikia atmesti ir visą antrąjį ieškinio pagrindą.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su ginčijamos sistemos sukeltais nepatogumais

200 Visų pirma, kalbant apskritai apie ginčijamos sistemos sukeltus nepatogumus, pažymėtina, kad ieškovas teigia, jog ši sistema yra bendra, nediferencijuota ir neturi aiškaus tikslo, nes taikytina visam Irano finansų sektoriui. Todėl minėta sistema siekiama gerokai susilpninti Irano ekonomiką ir taip neišvengiamai pakenkti Irano asmenims, nesusijusiems su branduolinių ginklų platinimu, taip pat negalintiems daryti įtakos Irano režimo vykdomai politikai. Tačiau toks nepageidaujamas poveikis,

kuris gali atsirasti ne tik ekonomikos sektoriuje, bet ir humanitariniame, pavyzdžiui, kiek tai susiję su galimybe gauti gyvybiškai svarbių vaistų, yra akivaizdžiai neproporcingas ir prieštarautų būtinybei išvengti tokių pasekmių, kaip nuolat kartoja Sąjunga.

201 Papildomai ieškovas nurodo, kad ginčijamoje sistemoje numatytų išimčių nepakanka, kad ji būtų pripažinta proporcinga, nes šios išimtys yra itin apribotos, visiškai patikėtos kompetentingų institucijų diskrecijai ir, kaip matyti iš trečiojo ieškinio pagrindo, prieštarauja teisinio saugumo reikalavimams ir savivalės draudimui.

202 Antra, dėl konkrečiai jam sukeltų nepatogumų ieškovas nurodo, kad neabejotinai naudojimasis jo teisėmis ir laisvėmis buvo gerokai apribotas, nes ginčijama sistema galutinai draudžia lėšų pervedimus tarp jo ir Sąjungos. Kadangi ginčijama sistema nebūtina siekiant užkirsti kelią branduolinių ginklų platinimui ar jo finansavimui, ji nepripažintina nei mažiausiai varžančia priemone, nei minimaliu jo teisių pažeidimu, juo labiau todėl, kad jis niekada nerėmė branduolinių ginklų platinimo, kaip matyti iš šio sprendimo 16 punkte minėto Sprendimo *Bank Mellat / Taryba* (EU:T:2013:39).

203 Kitos bylos šalys ginčija ieškovo argumentų pagrįstumą.

204 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką bet kuri ribojamoji ekonominė ar finansinė priemonė savaime apima pasekmes, galinčias padaryti žalos asmenims, kurie nebuvo pripažinti atsakingi už padėtį, dėl kurios imtasi atitinkamų priemonių. Ginčijamo teisės akto tikslų svarba pateisina neigiamas, net sunkias kai kuriems ūkio subjektams pasekmes (šiuo klausimu žr. 2009 m. liepos 9 d. Sprendimo *Melli Bank / Taryba*, T-246/08 ir T-332/08, Rink., EU:T:2009:266, 111 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

205 Kalbant apie ginčijamos sistemos Irano ekonomikai sukeltas pasekmes, pažymėtina, kad, žinoma, tiesa, kad ginčijama sistema gali daryti tam tikrą poveikį Irano ekonomikai, kiek pagal ją numatyti papildomi atitinkamų lėšų pervedimų formalumai ir kiek ją taikant tam tikri pervedimai gali būti uždrausti. Vis dėlto šis poveikis apribotas dviem aspektais.

206 Pirma, kaip nurodyta šio sprendimo 164 punkte, tikslų, kuriais pagal ginčijamą sistemą leidžiama atlikti pervedimus, sąrašas yra ilgas, nes jie apima ir humanitarinius pervedimus, individualių lėšų pervedimus, ir su konkrečia komercine sutartimi susijusius pervedimus.

207 Atsižvelgiant į tai pabrėžtina, kad humanitariniai pervedimai, kurie pripažintini leistinu tikslu, konkrečiai apima su sveikatos priežiūra ir medicinos įranga susijusius sandorius. Taigi dėl ieškovo nurodyto gyvybiškai svarbių vaistų Irane trūkumo neturėtų būti kaltinama pati ginčijama sistema.

208 Antra, kaip matyti iš šio sprendimo 187–199 punktų, ginčijama sistema nėra bendras, nediferencijuotas ir netikslingas embargas, nes, be kita ko, ja, kaip reikalaujama Sprendimo 2012/635, kuriame ji nustatyta, 12 konstatuojamojoje dalyje, nesiekiama daryti teisėtos prekybos kliūčių.

209 Taip pat iš toliau pateiktos trečiojo ieškinio pagrindo analizės matyti, kad ginčijama sistema neprieštaraujama teisinio saugumo reikalavimams ir savivalės draudimui, kiek ją įgyvendinti visiškai patikėta kompetentingoms valdžios institucijoms.

210 Kalbant apie pačiam ieškovui tariamai sukeltus nepatogumus, pažymėtina, kad jo, kaip finansų įstaigos, ekonominė veikla gali būti apsunkinta nustačius ginčijamą sistemą, pagal kurią jam nustatyta papildomų formalumų.

211 Tačiau, pirma, ieškovas nepateikia jokio konkretaus įrodymo, kuris galėtų įrodyti dėl ginčijamos sistemos galimai patirtų nepatogumų mastą.

212 Antra, šie nepatogumai gali būti neutralizuoti šio sprendimo 206–208 punktuose nurodytomis aplinkybėmis.

213 Nagrinėjamu atveju, atsižvelgiant į ypatingą taikos ir tarptautinio saugumo palaikymo svarbą, ieškovui sukelti nepatogumai nėra neproporcingi siekiamiems tikslams.

214 Todėl reikia atmesti ketvirtąjį ieškinio pagrindą.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo

215 Ieškovas teigia, kad ginčijama sistema pažeidžia proporcingumo ir teisinio saugumo principus, savivalės draudimo principą, motyvavimo pareigą, reikalavimą, kad su kiekviena sankcija būtų pateiktos būtinos teisinės garantijos, ir vienodo požiūrio principą.

216 Pirma, jis pabrėžia, kad Taryba nenurodė priežasčių, dėl kurių buvo reikalinga priimti bendras ribojamąsias priemones arba jos buvo tinkamos siekiant įgyvendinti siekiamą tikslą.

217 Antra, ji nurodo, kad ginčijama sistema dėl savo pobūdžio neužtikrina nei materialių, nei procedūrinių teisinių apsaugos priemonių, kurios įtvirtintos SESV 215 straipsnio 3 dalyje ir kurios, Bendrojo Teismo nuomone, yra esminės, siekiant apsaugoti asmenis ir subjektus, kuriems taikomos ribojamosios priemonės. Konkrečiai kalbant, ieškovo nuomone, pagal minėtą sistemą panaikinama Tarybos pareiga nustatyti, ar priemonės konkrečiam bankui taikymas pateisinamas, būtinas ir proporcingas, todėl perkelia įrodinėjimo naštą. Be to, pagal ginčijamą sistemą numatytos tik itin ribotos pagal ją nustatyto draudimo išimtys.

218 Dar ieškovas nurodo, kad individualios ribojamosios priemonės, taikytinos Irano bankams, taigi, be kita ko, ir jam pačiam, Bendrojo Teismo panaikintos dėl jų naudai numatytų teisių ir teisinių apsaugos priemonių, įtvirtintų SESV 215 straipsnio 3 dalyje, pažeidimo. Tačiau pakeitusi individualias ribojamąsias priemones ginčijama sistema Taryba nenumatė papildomų priemonių, kuriomis būtų ištaisyti Bendrojo Teismo nurodyti trūkumai, nepaisant to, kad ginčijama sistema apskritai daromas neigiamas poveikis, analogiškas individualių ribojamųjų priemonių poveikiui.

219 Šiomis aplinkybėmis ieškovas teigia, kad Tarybos kompetencija nustatyti bendras ribojamąsias priemones nėra platesnė, nei kompetencija nustatyti individualias priemones, todėl jai taikomų individualių ribojamųjų priemonių neteisėtumas, konstatuotas šio sprendimo 16 punkte minėtame Sprendime *Bank Mellat/Taryba* (EU:T:2013:39), reiškia, kad ginčijama sistema jo atžvilgiu irgi neteisėta.

220 Trečia, anot ieškovo, ginčijama sistema netenkina aiškumo, teisinio saugumo ir savivalės draudimo reikalavimų, įtvirtintų teismo praktikoje.

221 Iš tikrųjų jokia nuostata neriboja nacionalinių valdžios institucijų diskrecijos neleisti tam tikro pervedimo, nes reikšmingose nuostatose tik nurodytos lėšos, kuriomis „būtų galima prisidėti“ prie branduolinių ginklų platinimo, ir aplinkybė, jog kompetentingos valdžios institucijos turi „pagrįstų priežasčių nustatyti“, kad lėšų pervedimu „gali būti pažeistas kuris nors iš <...> nustatytų draudimų ar pareigų“. Taip apibrėžti kriterijai, ieškovo nuomone, šališki ir kintami.

222 Ketvirta, ieškovas teigia, kad ginčijama sistema dviem aspektais pažeidžia vienodo požiūrio principą.

223 Iš tikrųjų, pirma, minėta sistema yra diskriminacinė, nes taikytina tik Irano bankams, nors ir kitose valstybėse įsteigtiems bankams kyla pavojus būti suklaidintiems ir teikti paramą branduolinių ginklų platinimui. Taryba nepateikė įrodymų, tad, ieškovo nuomone, toks skirtingas požiūris pripažintinas diskriminacija dėl pilietybės.

224 Antra, nesant pakankamai tikslių ir aiškių kriterijų, pagal ginčijamą sistemą numatyta pareiga iš anksto gauti leidimą yra diskriminacinė, kaip matyti iš 1999 m. birželio 1 d. Sprendimo *Konle* (C-302/97, Rink, EU:C:1999:271, 49 punktas).

225 Kitos šalys ginčija ieškovo argumentų pagrįstumą.

226 Visų pirma, kalbant apie ginčijamos sistemos nustatymo motyvus, pažymėtina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką pareiga nurodyti asmeniui jo nenaudai priimto akto motyvus, kuri yra teisės į gynybą paisymo principo dalis, siekiama suteikti suinteresuotajam asmeniui pakankamai informacijos, kuri leistų žinoti, ar aktas yra pagrįstas, o jeigu jis turi trūkumų, ginčyti jo galiojimą Sąjungos teisme, ir, antra, leisti šiam teismui vykdyti šio akto teisėtumo kontrolę (žr. 2012 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Taryba / Bamba*, C-417/11 P, Rink., EU:C:2012:718, 49 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

227 SESV 296 straipsnyje reikalaujami motyvai turi aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotasis asmuo galėtų sužinoti priimtas priemones pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti savo kontrolę (žr. šio sprendimo 226 punkte minėto Sprendimo *Taryba / Bamba*, EU:C:2012:718, 50 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

228 Nagrinėjamu atveju iš Sprendimo 2012/635, į kurį daroma nuoroda ginčijamo reglamento 7 konstatuojamojoje dalyje, 12 konstatuojamosios dalies matyti, kad „siekiant užkirsti kelią finansinio arba kito turto ar išteklių, kurie galėtų būti panaudoti Irano branduolinėje veikloje, susijusioje su didesne ginklų platinimo rizika, arba kuriant branduolinių ginklų siuntimo į taikinį sistemas, perdavimui, turėtų būti uždrausti Sąjungos ir Irano bankų ir finansinių įstaigų sandoriai, išskyrus atvejus, kai jiems iš anksto leidimą suteikia atitinkama valstybė narė“.

229 Šių motyvų pakanka, kalbant apie bendro pobūdžio akto, kaip antai ginčijamos sistemos, priėmimą. Iš tikrųjų ieškovas juos suprato ir galėjo išsamiai ginčyti ginčijamos sistemos teisėtumą, o pirmiausia tariamą jos nesuderinamumą su proporcingumo principu. Be to, Bendrasis Teismas galėjo atlikti ginčijamos sistemos teisėtumo kontrolę.

230 Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti pirmąjį ieškovo kaltinimą.

231 Antra, kiek tai susiję su teisinėmis apsaugos priemonėmis, kurių reikalaujama pagal SESV 215 straipsnio 3 dalį, negalima pritarti ieškovo argumentams, susijusiems su tariamu ryšiu tarp individualių ribojamųjų priemonių neteisėtumo ir ginčijamos sistemos.

232 Iš tikrųjų ir šio sprendimo 16 punkte nurodytame Sprendime *Bank Mellat / Taryba* (EU:T:2013:39), ir kituose sprendimuose, kuriuose panaikinamos Irano bankams taikytos individualios ribojamosios priemonės, kuriais remiasi ieškovas, sprendimas panaikinti pagrįstas tuo, kad nebuvo įrodymų, jog atitinkamas subjektas iš tikrųjų tenkino Tarybos jo atžvilgiu nustatytą kriterijų, taip pat tam tikrais minėtam subjektui nustatant šį kriterijų pripažintų procedūrinių teisių pažeidimais. Tačiau, kaip matyti iš šio sprendimo 36 ir 105 punktų, kaip bendro pobūdžio priemonė ginčijamo reglamento 1 straipsnio 15 punkte nustatyta ginčijama sistema nepagrįsta jokio kriterijaus taikymu konkrečiu ieškovo ar kito subjekto atveju, o tai reiškia, kad ji nustatyta ne taip pat, kaip individualios ribojamosios priemonės.

233 Šiomis aplinkybėmis ieškovui arba kitiems Irano bankams taikytų individualių ribojamųjų priemonių panaikinimas pats savaime neturi poveikio ginčijamos sistemos teisėtumui, juo labiau kad, kaip pažymėta šio sprendimo 108 punkte, ginčijamos sistemos padariniai yra gerokai mažesni nei lėšų įšaldymo padariniai.

234 Dėl pagal pačią ginčijamą sistemą tariamai taikytinų teisių apsaugos priemonių pažymėtina, pirma, kad iš šio sprendimo 98–109 punktų matyti, jog nereikia nagrinėjamu atveju taikyti teismo praktikos, susijusios su individualiomis ribojamosios priemonėmis, o tai reiškia, kad nereikia reikalauti, kad

Taryba įrodytų, jog subjektai, kuriems taikoma ginčijama sistema, iš tikrųjų susiję su branduolinių ginklų platinimu. Dėl tų pačių priežasčių Taryba neprivalėjo įvertinti šios aplinkybės, nustatydama skundžiamą sistemą.

235 Veikiau nustatant ginčijamą sistemą Tarybai reikėjo patikrinti jos proporcingumą ir papildomai išnagrinėti, ar jos nustatymas buvo tinkamas ir būtinas siekiamam tikslui, t. y. užkirsti kelią branduolinių ginčų platinimui ir finansavimui, pasiekti ir ar ji nesukelia neproporcingų suvaržymų susijusiems asmenims ir subjektams, tarp jų – ieškovui.

236 Vis dėlto pirmojo, antrojo ir ketvirtojo ieškinio pagrindų analizė, kuri taip pat apėmė pervedimų leistinų tikslų apimtį, neatskleidė, kad ginčijama sistema būtų nesuderinama su proporcingumo principu.

237 Antra, ieškovas nepateikė konkrečių argumentų dėl procesinių teisinių apsaugos priemonių, taikytinų dėl ginčijamos sistemos. Bet kuriuo atveju, kaip buvo priminta šio sprendimo 232 punkte, ginčijama sistema, kaip bendro pobūdžio priemonė, pagrįsta ne konkrečiai ieškovo arba kito subjekto atveju nurodyto kriterijaus individualiu taikymu. Šiomis aplinkybėmis, skirtingai nuo individualių ribojamųjų priemonių priėmimo procedūros, pagal SESV 215 straipsnio 3 dalį reikalaujamos teisinės apsaugos priemonės neapima Tarybos pareigos pateikti konkrečius ir specifinius motyvus kiekvienam susijusiam asmeniui arba subjektui, pareigos leisti susipažinti su bylos medžiaga arba susijusių asmenų arba subjektų teisės pateikti pastabas ir Tarybos pareigos atsižvelgti į jas.

238 Iš tikrųjų, kalbant apie bendro pobūdžio aktą, kaip antai ginčijamą sistemą, pažymėtina, kad esminė procedūrinė teisinės apsaugos priemonė yra nagrinėjamo akto veiksminga teisminė kontrolė.

239 Ši teisinė apsaugos priemonė užtikrinta, pirma, nagrinėjamu ieškiniu ir, antra, galimybe valstybių narių institucijų atsisakymą leisti atlikti konkretų pervedimą ginčyti kompetentinguose nacionaliniuose teismuose, kurie prireikus gali pateikti prejudicinius klausimus Europos Sąjungos Teisingumo Teismui dėl Reglamento Nr. 267/2012 nuostatų galiojimo arba išaiškinimo.

240 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad ginčijama sistema neprieštarauja SESV 215 straipsnio 3 daliai, o tai reiškia, kad reikia atmesti antrąjį ieškovo kaltinimą.

241 Trečia, kiek ieškovo argumentai dėl aiškumo, teisinio saugumo ir savivalės draudimo reikalavimų susiję su Reglamento Nr. 267/2012 30b straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytu kriterijumi, jie priimtini dėl šio sprendimo 60 ir 61 punktuose išdėstytų priežasčių.

242 Kalbant apie kitus ginčijamos sistemos aspektus, pažymėtina, kad teisinio saugumo principas, kuris yra vienas iš bendrųjų Sąjungos teisės principų ir kuris, be kita ko, reikalauja, kad teisės normos būtų aiškios, tikslios ir nuspėjamo poveikio, ypač kai jos gali turėti neigiamų pasekmių fiziniams asmenims ir įmonėms (2008 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *Förster*, C-158/07, Rink., EU:C:2008:630, 67 punktas), be abejonės, taikomas tokioms ribojamosioms priemonėms, kokia yra ginčijama sistema.

243 Tačiau nagrinėjamu atveju Reglamento Nr. 267/2012, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, 30 straipsnio 2 dalyje išsamiai išvardytos prielaidos, kuriomis pervedimai gali būti leidžiami, o jo 30 straipsnio 3 ir 4 dalyse numatytos ribinės vertės, iki kurių nereikalaujama pateikti pranešimo arba gauti leidimo. Tad šiose nuostatose pakankamai aiškiai ir tiksliai apibrėžta jose numatytų apribojimų ir pareigų taikymo sritis.

244 Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti trečiąjį ieškovo kaltinimą.

245 Ketvirta, kalbant apie kaltinimą, pagrįstą tariamu vienodo požiūrio principo pažeidimu, pažymėtina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką šis principas, kuris yra vienas iš pagrindinių teisės principų, draudžia panašias situacijas vertinti skirtingai, o skirtingas – vienodai, jei tokio vertinimo negalima objektyviai pagrįsti (šio sprendimo 92 punkte minėto Sprendimo *Bank Melli Iran / Taryba*, EU:T:2009:401, 56 punktas).

246 Pirma, kiek tai susiję su tariama diskriminacija dėl pilietybės, šio sprendimo 171 punkte konstatuota, kad Irano subjektams, pirmiausia finansų įstaigoms, kyla didesnis pavojus suklaidintiems, žinant apie tai arba nežinant, atlikti pervedimus, kuriais gali būti prisidedama prie branduolinių ginklų platinimo. Ši aplinkybė pateisina nevienodą požiūrį į Irano finansų įstaigas, numatytą pagal ginčijamą sistemą.

247 Antra, pagal šią sistemą numatyta pareiga iš anksto gauti leidimą taikytina visiems pervedimams tarp bet kurios Irano finansų įstaigos ir bet kurios Sąjungos finansų įstaigos, viršijantiems nustatytas ribines vertes, neatsižvelgiant į šių subjektų tapatybę. Šiomis aplinkybėmis ieškovas klaidingai teigia, kad ši pareiga diskriminacinė, juo labiau kad ją numatančios nuostatos pakankamai aiškios ir tikslios, kaip konstatuota šio sprendimo 243 punkte.

248 Ši išvada negali būti paneigta šio sprendimo 224 punkte nurodytu Sprendimu *Konle* (EU:C:1999:271), kurį cituoja ieškovas. Iš tikrųjų šis sprendimas susijęs su išankstinio leidimo gavimo įgyjant žemės sklypus sistema, taigi buvo priimtas skirtingomis faktinėmis aplinkybėmis nei nagrinėjama byla, todėl jis nereikšmingas.

249 Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti ketvirtąjį kaltinimą, o kartu ir visą trečiąjį ieškinio pagrindą.

250 Kadangi nė vienas ieškinio pagrindas nėra pagrįstas, ieškinį reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

251 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovas pralaimėjo bylą, reikia jam nurodyti padengti bylinėjimosi išlaidas, kaip to prašė Taryba.

252 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Todėl Jungtinė Karalystė ir Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. ***Bank Mellat*** **padengia savo ir Europos Sąjungos Tarybos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, taip pat Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Paskelbta 2016 m. birželio 2 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.